

سوځېدلي ځمکه

(لنډې هنري نثرونه)

Ketabton.com

گل رحمان رحمانی

۱۳۹۴ لمريز کال

سوڄڀڊلي ڄمڪه

(لنڊڪي هنري نثرونه)

ليکوال:

گل رحمن رحمانی

۱۳۹۴ ل کال

کتاب پښندنه:

د کتاب نوم: سوځېدلې ځمکه

ليکوال: گل رحمن رحمانی

خپرونډی: د افغانستان ملي تحریک، فرهنگي خانګه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

دیزاین: ضیاء ساپی

پښتۍ دیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م

د تحریک د خپرونو لړ: (۵۸)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوولیت لیکوال پورې اړه لري.

دالی

د خپلې هستۍ سوځېدلي خاورې ته!
هغه بادونو ته چې ستا د وجود سوځېدلي
خاوره یې زما له سترگو پناه کړه!
او تا ته چې ځواني دې د پردې وطن خاورو او
سختیو کې وبايلله او نازنین وطن ته پټې
سترگې را ستون شوې.

رحماني

نيوليک

گڼه _____ سرليک _____ مخ

i.	د يوه سپېڅلي وجدان شين غږ	الف
ii.	رحماني د ادبي ټوټې گلخانگې د پاللو په ازمون کې	و
iii.	رحماني د خپلو ادبي طرحو په سوځېدلي ځمکه	ع
iv.	لوړ خيال	ص
v.	زما د ژوند سوځېدلي ځمکه	ت
۱-	د شکرانې سجده	۱-_____
۲-	شين خوب	۲-_____
۳-	سوځېدلي ځمکه	۳-_____
۴-	پربننه که شيطان!	۴-_____
۵-	پربننه	۵-_____
۶-	د مينې تاج	۶-_____
۷-	د سمخې گل	۷-_____
۸-	د مرغانو بيه	۸-_____
۹-	پېغور	۹-_____
۱۰-	ته او موسمونه	۱۰-_____

- ۱۱- اوبنکې اوباران-----۱۷
- ۱۲- زما چيغې-----۱۹
- ۱۳- لایزاله سندرہ-----۲۱
- ۱۴- نامریه وړانگه-----۲۲
- ۱۵- تیارې او دعاگانې-----۲۳
- ۱۶- ناوړه غچ-----۲۵
- ۱۷- تودوخه-----۲۶
- ۱۸- د اوبو دېوال-----۲۷
- ۱۹- خاموشه چيغې-----۲۸
- ۲۰- د فطرت انتقام-----۳۰
- ۲۱- د غرور احساس-----۳۲
- ۲۲- د مرغانو نړۍ-----۳۴
- ۲۳- سره پاڼه-----۳۵
- ۲۴- د ماتېدو غږ-----۳۶
- ۲۵- باور-----۳۷
- ۲۶- د خدای کور-----۳۸
- ۲۷- خېرې-----۳۹
- ۲۸- د خوښۍ ورځ-----۴۲
- ۲۹- د ښارمانۍ-----۴۴
- ۳۰- د سکروټو په منځ کې-----۴۷
- ۳۱- هغه او لمر-----۴۸
- ۳۲- زما وطنه!-----۵۰

۳۳-	د ژوند بېړۍ	۵۴
۳۴-	سوي پانې	۵۲
۳۵-	مرگونې دره	۵۸
۳۶-	جزا	۵۹
۳۷-	د شاعر مقام	۶۰
۳۸-	يوه شپه	۶۱
۳۹-	وروستنی ماښام	۶۴
۴۰-	اتله	۶۲
۴۱-	غرنی گل	۶۷
۴۲-	مینه او دعا	۶۹
۴۳-	نالوستي مینه	۷۰
۴۴-	شېبه	۷۱
۴۵-	جنتي وږمه	۷۲
۴۶-	پټه ښکلا	۷۳
۴۷-	کاغذي گلونه	۷۴
۴۸-	ای زما ستونزو!	۷۵
۴۹-	انځور	۷۸
۵۰-	ستالپه	۷۹
۵۱-	وچ شوی گل	۸۰
۵۲-	چې پسرلی شي	۸۱
۵۳-	د خدای زور	۸۲

۵۴-	زما خوښي	۸۳
۵۵-	انسان او خدای	۸۴
۵۶-	ښځه	۸۶
۵۷-	د ازادۍ وږمه	۸۷
۵۸-	په خدای دې سپارم	۸۸
۵۹-	دروغ	۸۹
۶۰-	سندرغاړې	۹۰
۶۱-	ژوندۍ کیسه	۹۱
۶۲-	ټکنالوژي	۹۲
۶۳-	لومړیتوب	۹۴
۶۴-	ښکلا او ملنګ	۹۵
۶۵-	توپیر	۹۶
۶۶-	سولې ته!	۹۷
۶۷-	اړیکه	۹۸
۶۸-	شاعرانه عظمت	۹۹
۶۹-	معصوم زړه	۱۰۰
۷۰-	هوسی او ښکاری	۱۰۱
۷۱-	شیطاني جالونه	۱۰۲
۷۲-	وړکتون	۱۰۴
۷۳-	کاذب غرور	۱۰۷
۷۴-	تېرې سترګې	۱۰۸

۷۵-	د واکمن تصویر	۱۰۹-----
۷۵-	زرین خپرکی	۱۱۱-----
۷۲-	سوله او ماشوم	۱۱۲-----
۷۷-	شکایت	۱۱۵-----
۷۸-	هبله	۱۱۶-----
۷۹-	توپیري تفکر	۱۱۷-----
۸۰-	توپيرونه	۱۱۸-----
۸۱-	خبرې	۱۲۰-----
۸۲-	تاریخي پانه	۱۲۱-----
۸۳-	شاهانه تاج	۱۲۲-----
۸۴-	بوډا او دوې ورځې	۱۲۳-----
۸۵-	اووه ورځې، اووه فریادونه	۱۲۵-----

د يوه سپېڅلي وجدان شين غږ

د گران رحمانې شاعرانه او منشور شعرونه :

ځينې ادبپوهان وايي: ښکلی نثرهغې ښايسته مانۍ ته ورته دی چې معماريکې يوه خښته هم بېځايه او بې هدفه کارولې نه وي. نثر چې څومره ساده، سليس اوروان وي؛ پکې له پېچليو او بې خونده اوږدو جملو څخه ډډه شوې وي، هومره لوستونکي ژرځانته راکاري اود ليکوال د ليکنې په مقصد يې ژر سرخلاصېږي.

يوشمېرليکوالان دومره اوږدې جملې کاروي چې کله يې لوستونکي د جملې پای اويا خبر ته رسېږي؛ مبتدا ترې هېره شوې وي، لوستونکي مجبوره کېږي چې لوستل شوې جمله بيا ځلې ولولې، څوپوره مانا ترې واخلي. د ورته کلماتو، انځورونو او تشبېهاتو تکرارهم د نثر د کمزورۍ سبب کېږي، په نثر کې هڅه په کار ده چې نوي کلمات او تشبېهات وکارول شي، ددی کار د پاره ليکوال بايد په خپله ژبه مسلط اود لغاتونو زېرمه يې زياته وي

زموږ يوشمېرليکوالان چې کله غواړي د يوې موضوع په اړه څه وليکي، نولومړۍ پړۍ يوه لوبشت مقدمه اوسريزه ليکي له هغه وروسته چې کله اصلي موضوع ته راگرځي، لوستونکي، يې پاتې مقاله اويالیکنه کات کړي اوپه تاخچه کې يې اېښي وي.

ليکوال ته په کارده چې خپلې خبرې سيده له اصلي موضوع څخه پيل کړي، بې ځايه مقدمې او خبرې دې نه ليکي، چې د لوستونکي دوخت ضايع کېدو او زړه تنگۍ سبب کېږي. داستونزه د يوشمېر شاعرانو په ازادو او بې قافيو شعرونو کې هم ليدل کېږي.

يو چا ټوکه کوله چې د وخت د تنگيسا په وجه مې د يو شاعر له ازاد شعر څخه څو کرښې وايستي او وروسته مې خبرې کړې، زما په دې کار سره نه د شعر محتوا کې بدلون راغی او نه هم پرې شاعر پوه شو چې د شعريوه برخه يې اېستل شوې وه.

له موضوع سره د نثر تناسب هم تر ټولو مهمه خبره ده، هره موضوع ځانته ځانگړې نثراو ژبه غواړي، که چېرې تاسو د زرکاله پخواني يوی پېښې په هکله کيسه جوړوئ، نود کرکټرونو ژبې يې د اوسنيو خلکو له خبرو سره په توپير وکاروئ. د يوی جنايي زيرې پېښې نثر د طنز او فکاهايي له نثر سره پوره توپير او خپل ځانگړی تناسب ولري.

شاعرانه او عاطفي موضوع گانې بويه ځانته نثر، فضا او خوند ولري، زيات پکې له هغو کلماتو استفاده وشي چې د احساساتو په بيان کې ډېره مرسته کولی شي. د ژبې عفت خو حتی د ښکېلو په وخت کې هم مراعات او وساتل شي. بله خبره چې يادول يې بيا هم ضروري گڼم، هغه په هنري نثر کې د ايجاز مسئله ده.

د ځولنې و کلماتو په واسطه د يولوی مطلب بيانولو ته ايجاز وايي، چې ليکوال يې بايد هروخت په پام کې ونيسي، د هرې موضوع په غوره کولو کې د لوستونکي ذوق بايد او بايد په پام کې ونيول شي، ځکه

مورې بې خلکو ته لیکو او خلک هم زموږ هغه خبرې او موضوع گانې لولي او اوري چې دهغوی له شخصي او ټولنیز ژوند او اړتیاوو سره مستقیم تړاو اود ستونزو په کمولو کې مرسته وکولی شي.

لوستونکی او اورېدونکی ډېرنازولی وي ، په ډېرې بې پروايۍ سره د یو چا اثر لیرې غورځوی. هغوی ته د اهمه نه ده چې لیکوال په دې لیکنې اویا په دې خپرونې ژومره خواري کړې ده، هغوی یوازې اویوازې خپل ذوق خړوبول غواړي اوبس! نولیکوال ته پکار دی چې دوخت له تقاضاو غوښتنو سره سم موضوع گانې انتخاب کړي ، مورې ته دا نه دی په کار چې پوه شو چې ایا په مریخ کې اوبه شته او که نه ؟

مورې ته مهمه داده چې پوه شو څنگه کولی شو د اوسنیو ستونزو څخه خلاصی او په مشکلاتو لاسبری پیدا کړو اود ژوند سالمو امکاناتو څخه ګټه واخلو؟ له ما څخه خبرې له اصلی موضوع څخه ځکه بلې خواته اوږدې شوې چې غوښتل مې په همدې پلمې ځینو هغو نویو لیکوالو ته خپل غږ ورسوم ، چې غواړي نوې لیکنې وکړي او په دې برخه کې د پرمختګ په تمه دي ، هیله ده بخښنه به راته کوئ.

ګرانه لوستونکيه !

ستا مخی ته د یوه داسې ځوان او تکړه لیکوال د زړه په وینو لیکل شوې هنري ټوټې پرتې دي ، چې په هرې یوې کې یی د ښه نثر لیکلو قواعد مراعات شوي او تر پایه یې خپله شاعرانه فضا او خوند ساتلی دی. زموږ دغه ګران لیکوال گل رحمن رحمانی دی. لوی خدای

ج" ورته وچت لاس او پوره استعداد ورکړی دی، لیکنې یې د نقاشۍ د ګرانیه تابلوګانو په څېر ارزښت او خوند لري.

لیکوال په خپل وچت قلم او نازکې طبعې سره د شعراو نثر ترمنځ پوله ښکته کړې او د وخت د اړتیا او غوښتنو پربنسټ یې منشور شعرونه لیکلي دي او هغه د چا خبره په هسې او بې ارتباطو خبرو یې خپلې لیکنې دا خوا او هغه خوا نه دي غځولي.

ژبه یې ساده خوږه او بې تکلفه ده، د موضوع په غوره کولو کې یې ډېر دقت کړی دی، خپلو لیکنو ته یې داسې موضوع ګانې انتخاب کړې چې د هروخت اوزمانې په پیر کې ترې ګټه اخیستل کېدای شي او په وخت او په یوه ځانګړي نظام پورې تړلي شیان یې نه دي راخیستي.

ځینې موضوع ګانې خوداسې وي، چې د ټاکلې وخت او زمان له تېرېدو وروسته خپل هویت او ارزښت د لاسه ورکوي، خو د ګران رحمانې په لیکنو کې دې خبرې ته ډېره توجه شوې او په یوه وخت او نظام پورې له تړلیو موضوع ګانو څخه یې ډډه کړې ده.

کلمات یې ډیر ښکلي او د موضوع د نثر له تناسب سره سم غوره کړي دي، په حقیقت کې دغه درانه لیکوال د دغو هنري پنځونو دلارې د یوه سپېڅلي او پاک وجدان شین غږ په خورا سوزمن انداز وچت کړی دی. دلته یې ما د څو لیکنو څخه یو شمېر کرښې را اخیستي دي چې د لیکوال د لوړو عاطفي غبرګونونو او احساساتو څرګندونه کوي او له دې څو کرښو یې د لیکوالۍ پوره جاج او اندازه لګولی شو:

"ته ولاړې، پرته له دې، چې زما چيغې او په سترگو کې ولاړې اوبسکې وگورې. زما فريادونه له تانه وروسته په هغه درو او غرونو کې له ماسره يواځې پاتې شول"

"زموږ سترې مينې هم د سوځېدلي ځمکې بوی اخيستی او د تودوڅي په يوه وړوکي دایره کې راگيريو"

"ما له خپلو ټولو حواسو سترگې جوړې کړې، چې وخت مې ستا له نندارې پرته په بل څه تېر نه شي"

.... کاش چې اوس مې هم کينې او حسادتونه د ماشومتوب غوندې وې، چې يوه شېبه وروسته را څخه هېرېدلی او د دښمن په نوم مې هېڅ هم نه پېژندلی."

"د باران به څاڅکو کې به زما اوبسکې هم څوک نه گوري او په دعا کې به مې د لاسونو لړزه هم د باران او سړو له امله گڼي. هو زما ملگریه! ته هېڅ وخت هم د هېرېدو نه یې، ارام خوب وکړه."

په پای کې گران لیکوال او شاعر رحمانی ته د لاریالیټوبونو هیله کوم، خدای دی نور هم توفیق ورکړي چې په دې برخه کې کار وکړي او خپل بډای خو فقیر ادب ته هنري ډالۍ ورپه برخه کړي.

نور محمد لاهو

۲۰۱۴ کال، مې، المان

رحماني د ادبي ټوټې گلخانگې

د پاللو په ازمون کې

نه پوهېږم له کوم ځايه يې پيل کړم؟ د ښه نثر پر ځانگړنو او بېلگو وغږېږم، د ادبي ټوټې پر تاريخي شاليد، معيارونو او په پښتو ادب کې يې د ترويج او پراختيا په اړه خبرې وکړم او په رڼا کې يې د ښاغلي گل رحمن رحماني د دې ټولگې د ادبي ټوټو په اړه د نظر څرگندونه وکړم.

په لږ عمر کې د ښاغلي رحماني پر زده کړو، د ژورنالستيکو فعاليتونو په گډون د هغه په بېلابېلو هڅو، هنري، ادبي، څېړنيزو، تخليقي او ژباړل شوو اثارو تم شم او که

رحماني په ننگرهار کې د ادب او ښوونې د سپېڅلې لارې يو ژمن لاروی و چې زما د معنوي پېژنگلوي مزې ورسره غوټه شو او تر ښه هماغسې غوټه شوی او لاسي ټينگ او کلک پاتې شوی دی.

رحماني هماغه مهال سربېره پردې چې په ښوونيز ډگر کې هڅاند او لاسبری ځوان و، د ژورناليزم، شعر، ازادې مطالعې او د نورو ځوانانو په روزنه کې يې هم مخکښه او رغنده ونډه درلوده.

همدا هڅې، احساس او له پوهې سره د هغه بې کچه مینه او رښتینې لېوالتیا وه چې نن په لږ عمر کې د دومره بېلابېلو گڼو چاپو او ناچاپو اثارو خاوند دی چې زموږ ډېری علمي کادرونه به د ژوند ترپایه دومره بریاوو ته ونه رسېږي.

له دې حقیقته انکار نه شي کېدای چې زموږ ډېری علمي کادرونه په خپلو اړوندو مسلکي برخو کې ډېرې بریاوې ترلاسه کړي او د هېواد بې شمېره بچي یې په ښه توګه روزلي او ټولنې ته یې وړاندې کړي دي، خو متاسفانه له ډېریو نه یې داسې اثار ټولنې ته نه دي پاتې شوي چې راتلونکي نسل د هغه په نه شتون کې هم ترې د خپلې پوهې او وړتیا د پیاوړتیا او معلوماتو د پراختیا په موخه اړینه ګټه پورته کړي.

له نېکه مرغه ښاغلي رحمانی په کم عمر کې په بېلابېلو برخو کې د ګټورو اثارو داسې راڼه خراغونه راتلونکي نسل ته پرېښودل، چې په رڼا کې به یې د پوهې، هنر او ادب په لارو کې د یون پرمهال له ټیندکونو او ټکرونو خوندي وي او ډاډمن او ګټور مزلونه به وهي. رحمانی لکه موج هیڅ کله هم آرام نه دی پاتې شوی او په ارامېدو کې یې خپله نابودي لیدلې ده، له همدې کبله تل هڅاند اوڅپاند پاتې شوی او لا هم په دې ډګر کې نه سترې کېدونکي رغند او ګټور ګامونه پورته کوي.

دادی د همدغو روانو او نه تم کېدونکو هڅو په بهیر کې نن د ښاغلي رحمانی نوی اثر (سوځېدلې ځمکه) ستاسې مبارک لاسونه ښکلوې.

سوځېدلې ځمکه د ښاغلي گل رحمن رحمانې د ادبي ټوټو نوی اثر دی، چې پکې په ټولیز ډول شاوخوا ۷۰ ادبي ټوټې رانغاړل شوي دي.

که څه هم ادبي ټوټه په پښتو ادب کې نوې نه ده او د ترلاسه شوو معلوماتو له مخې دغه هنري ژانر د شلمې پېړۍ له لومړیو نه په پښتو ادب کې رواج موندلی او دادی ددې هنري گلورین ژانر گلخانګه له راحت زاخيلي نه تر رحمانې پورې راغزېږېدلې او وخت په وخت ډېریو کلاسیکو، منځنۍ دورې او معاصرو لیکوالو پاللي او ښکلي رنگین ګلونه یې پکې ټوکولي دي، خو همداراز چې له یوه پلوه هر ارزښت او حرکت تل د پرمختګ او تکامل په حال کې وي او له بل لوري د هر شاعر او لیکوال د ژوند زمانه، پېښې او حالات له بل سره توپیر لري او هر یوه په خپلو شعرونو او لیکنو کې د منځپانګې له پلوه په بېلابېلو سیاسي، ټولنیزو او نورو برخو کې د خپلې زمانې بېلابېلې موضوعګانې، پېښې او مفاهیم رانغاړي، نو د ادبي ټوټې په برخه کې هم له راحت زاخيلي نه تر رحمانې پورې د تکامل او منځپانګې له پلوه جوت مانيز او جوليز توپيرونه ترسترګو کېږي.

ترکومه ځايه چې ما په بېلابېلو برخو کې د ښاغلي رحمانې بېلابېل اثار او پنځونې لوستي دي، دی د (هنر د ژوند لپاره) فلسفې ژمن لاروی دی، د رحمانې په ټولو هنري او ادبي تخليقي، څېړنيزو او ژباړل شوو اثارو کې دا انساني هدف او احساس په ډېر رښتیني ډول پالل شوی، د رحمانې له

اثارو په جوته توگه څرگندېږي چې هغه په تحقيقي، تخليقي او ژباړې برخه کې دې اصل ته ډېره جدي پاملرنه کړې ده.

رحماني د شعر په گډون له هرې ادبي او هنري پنځونې او ژباړې وړاندې د نوور گڼو پوښتنو ترڅنگ دا دوي عمده او بنسټيزې پوښتنې خپلې مخې ته رډي، هغوی ته ځواب پيدا کوي او بيا کار پيلوي:

(ولې او څنگه).

دا دوي پوښتنې څومره چې په ظاهره کې ساده او اسانې ښکاري، دومره ساده او اسانې هم نه دي او ځواب موندل هم ورته اسانه کار نه دی، دې پوښتنو ته ځواب موندل ډېره ستړيا، هڅه، کړاو نه ستړې کېدونکي کار او مبارزه غواړي.

رحماني که شعر ليکي، که کيسه، که لنډه کيسه، که ناول ... يا کوم اثر ژباړي نو لومړی په دغو برخو کې له کورنيو او بهرنيو سرچينو څخه پر گټه اخستنې خپل معلومات بشپړوي او بيا يې ليکي.

هغه د ځينو ليکوالو او شاعرانو په څېر د خپل رسالت بېرې بې گودره په سيند نه لاهو کوي او په لوی لاس ځان او په بېرې کې ناست ملگري د سيند په څپو او گردابونو کې نه ډوبوي، بلکې لومړی لاره او گودر ورته لټوي، د سيند او بېرې په اړه خپل معلومات بشپړوي، بيا پرې ځان ښه

ډاډه کوي او بيا په بشپړ ډاډ د رسالت کښتۍ سبند ته ورکوزوي او په ډاډمنه توگه يې تر ټاکلي ساحله رسوي.

رحماني تل لوړ هدفونه ټاکي او رسېدلو ته يې د هر راز کړاو گاللو ته ځان چمتو کوي او بيا يون پيلوي، رحماني د بېلابېلو اثارو د پنځونې په خاطر د بېلابېلو لويديځو او ختيځو کورنيو او نړيوالو کلاسيکو او معاصرو سترو او پېژندل شوو ليکوالو او شاعرانو لوړ اثار مطالعه کوي، په هره برخه کې د ټاکلي اثر د پنځونې په موخه بشپړ مسلکي معلومات ترلاسه کوي او بيا د اثر پر ليکلو پيل کوي.

هغه د نورو ختيځوالو او لويديځوالو ليکوالو او شاعرانو د اثارو د ژورې مطالعې تر څنگ د نړۍ پېژندل شوي مفکر ليکوال جبران خليل ډېری اثار په ډېره پراخه، کره او دقيقه توگه مطالعه کړي او ډېری اثار يې پښتو ته ژباړلي دي، ځکه نو ليکنو يې د نورو نړيوالو او کورنيو مفکرينو د رنگونو پر خپلولو تر ډېره بريده د جبران خليل د ژور تفکر او لوړ تخيل تاثر او رنگ خپل کړی دی.

رحماني د بېلابېلو اثارو د پنځونې تر شا هدف ټاکي او لکه څنگه مو چې وويل، لومړی د (ولې) پوښتنې ته ځواب مومي بيا د هغه په رڼا کې کار پيلوي، ما چې د شعر په گډون د رحماني نور بېلابېل اثار او پنځونې کتلي او لوستي مې دي، نو د هغه په هر اثر او پنځونه کې گټور رغند پيغامونه، مسلکي معياري معلومات، د اصلاح او سمون لپاره گټور

رغند نصيحتونه، انتباهگاني، لارښوونې او نورې بېلابېلې ښېگنې
شتون لري.

اوس که په ځانگړي ډول د ښاغلي رحمانې د همدې اثر (سوځېدلې ځمکه)
په اړه د خپلو دغو ادعاوو د ثبوت لپاره کره دلايل وړاندې کړو، نو اړيو
چې د ادبي ټوټې له تعريفه نيولې تر معيارونو او ځانگړنو پورې يوڅه
رڼا واچوو او په رڼا کې يې د ښاغلي رحمانې ددغې ټولگې د بېلابېلو
ادبي ټوټو د تللو واک او قضاوت تاسې ته پرېږدو:

له دې سره چې د پښتو ژبې د ادبي ټوټو د فورم په هکله تر اوسه د پام وړ
ډېر کار نه دی شوی او ډېر کم مواد پکې پيدا کېږي، خو بيا هم هڅه کوم
د خپلې ادعا د ثبوت لپاره له بېلابېلو سرچينو دومره څه پيدا کړم چې
تاسې يې له مخې د ښاغلي رحمانې د دغو ادبي ټوټو د پياوړتيا يا
کمزورتيا په اړه قضاوت وشئ کولای.

پښتو ادبي ټوټه هم لکه د نورو هنري ادبياتو په څېر يو ځانگړی ډول يا
فورم دی، چې ادب پوهان يا ددې برخې څانگوال يې (منشور شعر)
اونازک ادب په نومونو هم يادوي، نو په همدې اساس ادبپوهانو ادبي
ټوټې ته داسې تعريف وړاندې کړی دی: «ادبي ټوټه په ژبه کې هغه خوږ
نثري کلام ته وايي، چې په ډېرو باريکو، خوندورو اولنډو الفاظو کې
جامع مطالب څرگند کړي. يانې د وينا طرز يې خورا ښکلې هنري بڼه او
ترکيب ولري.»

ادبي ټوټې چې هنري ټوټې يا هنري نثري هم بولي، د لنډې کيسې يا نورو ادبي هنري فورمونو په څېر دومره اوږدې نه دي. ليکوال ډېر کونښن کوي، چې د انساني ژوند هر ډول پېښې او سکالوگانې په کې راوغاړي. په ادبي ټوټه کې لکه داستان، رومان او ناول اوږدې پرېږي او پېښې نه وي، بلکې هماغه پېښې په ډېرو لنډو، خو شاعرانه الفاظو کې راوغاړل کېږي.

په ادبي ټوټو کې د نورو ټولو هنري فورمونو څخه زياتې تشبې گانې او استعارې راځي چې د همدې ستاينو او ځانگړنو په وسيله ليکنې ته يو ځانگړی خوند اورنگ ورکوي، ځکه خو د نړۍ ډېر پوهان يې منشور شعر هم بولي. هغوی په دې باور لري، چې ادبي ټوټه له اړه يوه نثري ليکنه ده، خو د تشبیه گانو، استعارو او ځانگړي شعري څرنگوالي له مخې شعر هم بلل کېږي.

ادبپوهان همداراز زياتوي، که چېرې د ادب ځانگوالو شعر ته د وزن او قافيې قيد نه وای ايښی، نو موږ به هر ورو پر ادبي ټوټې باندې د مطلق منشور شعر حکم کړی وای.

په ادبي ټوټو کې نه يوازې دا چې اوږدوالی او پيچلتيا نه وي؛ بلکې تل لکه لنډې کيسې واقعيت او ريښتيا پکې ترخيال اوچت وي او سکالو يې په واقعيتونو څرخي.

یوشمېر پوهان په دې اند دي، چې په ادبي ټوټو کې عشقي، حماسي، ملي، بزمي، طنزي، او فلسفي مطالب داسې خوندور او په زړه پورې کارېدل کېږي، چې ډېر ژر د لوستونکي په ذهن کې ځای نیسي او په ډېر خوند او مینې سره یې لولي.

پر همدې بنسټ، زه فکر کوم ادبي ټوټې به هغه څوک تر نورو ښه او خوندورې لیکي چې د لیکوال تر څنګ شاعر هم وي او یا لږ تر لږه شعري طبعه ولري چې له نېکه مرغه خدای (ج) پر ښاغلي رحمانې دا فطري امتیاز او پېرزوینه هم لورلولې ده، رحمانې د ښه نثر لیکلو تر څنګ ښه، ښکلې او معیاري شاعري هم لري.

استاد اسدالله غضنفر په خپله یوه مقاله کې لیکي:

«ویل شوي دي چې د شلمې پېړۍ په سر کې زموږ په فرهنګي حوزه کې د اروپا د رومانتيک شعر د منثوري ژباړې یوه نتیجه دا راووته چې د ادبي ټوټې په نوم نوی ژانر دنیا ته راغی.

ادبي ټوټه د شکل په لحاظ د نثر په جامه کې وي خو مقاله یې ځکه نه بولو چې تخیلي ژانر دی او داستان یې ځکه نه بولو چې د کیسې عناصر نه لري.

د یو ژانر د غوړېدو یوه لویه نڅښه دا ده چې د لویو لیکوالو پام ورواوړي. پنځوس، شپېته کاله پخوا د استاد خادم او استاد الفت په

خېر لويو ليکوالو ادبي ټوټې ليکلې او د ادبي ټوټو ټولگې يې برابرولې، خو په راوروسته لسيزو کې ځينو کره کتونکو ادبي ټوټه د برسېرنو او احساساتي مضامينو د بيان وسيله وبلله، دهغې ادبي اهميت ته يې د شک په سترگه وکتل. نن سبا ډېر لږ کسان ادبي ټوټې ليکي. اوس ډېرو کسانو ته ادبي ټوټه يو مې ژانر ښکاري.

په ديارلس سوه اتيا کال کې د مصطفى سالک د هنري نثرونو يو کتاب چاپ شو چې د اوبښکو موسکا نومېږي. په دې کتاب باندې د استادانه نشر ليکوال، نور الحبيب نثار سريزه کښلې او ليکلي يې دي چې د اوبښکو موسکا د ښاغلي سالک ادبي ټوټې دي. دغه اثر د نثر د پوځوالي، د جملو د موسيقي، د خيال د ښکلا، نويو ترکيبونو او د فکر د ژوروالي له نظره په اوسني پښتو ادب ښه اضافه ده. هغوی چې ادبي ټوټه مې شوی ژانر گڼي، که دغه کتاب ولولي ممکن خپله خبره بېرته واخلي...»

زه دلته د ښاغلي رحمان د دغو ادبي ټوټو په اړه د استاد ليکوال او بې ریا نقاد ښاغلي نورالحبيب (نثار) د ليکنې د يوې برخې راټولول اړين گڼم چې د ښاغلي مصطفى سالک د ادبي ټوټو ټولگې (د اوبښکو موسکا) په سريزه کې يې ليکلي دي او د ښاغلي رحمان د دغې ټولگې د ادبي ټوټو په اړه هم همدا ادعا کوم: «دغه اثر د نثر د پوځوالي، د جملو د موسيقي، د خيال د ښکلا، نويو ترکيبونو او د فکر د ژوروالي له نظره په اوسني پښتو ادب ښه اضافه ده...»

او د ښاغلي استاد غضنفر د خبرې په تاييد او لا پياوړتيا په خاطر وایم
چې له سالکې وروسته اوس که څوک د جوليز او مانيز پلوه د ښاغلي گل
رحمان رحمانې د دغې ټولگې ښکلي او د هنر او معيار په ګاڼه پسوللې،
له رغندو او ګټورو پيغامونو ډکې ادبي ټوټې په بشپړ غور سره ولولي،
نو «هغوی چې ادبي ټوټه مړ شوی ژانر ګڼي... ممکن خپله خبره بېرته
واخلي...»

هغه هم د قضاوت معنوي معياري تله، دا هم تاسې او دا هم د ښاغلي گل
رحمن رحمانې د ادبي ټوټو ټولګه، ويې لولئ او قضاوت وکړئ!

په ډېر ادب

عبدالغني (هاشمي)

د ۱۳۹۳ لمريز کال د غويي ۲۵ مه

کابل د فتح الله خان کلا

د ميديوتیک افغانستان مرکزي دفتر

رحماني د خپلو ادبي طرحو په سوځېدلي ځمکه

له يو ډېر نامې افغان ليکوال نه مې اورېدلي ول چې د ادبي طرحو ليکل د ليکوالۍ جدي درشل نه دی، خو ډيرې هغه ځوانان چې لومړۍ هفتگي او هشتگي وي او بيا په ادبياتو کې جنرالان او ډگروالان شي، همدغه له ادبي طرحو يې ليکل پيل کړي دي.

گل رحمان رحماني هم ادبي طرحې ليکي، ډيرې يې ليکي خو ښې يې ليکي.

د چا خبره که کميت يې په پام کې دی نو کيفيت يې هم له پامه نه دی غورځولی. رحماني نن سبا د خپلو ادبي طرحو په سوځېدلي ځمکه ولاړ دی، گران لاهو يې هم دې سرې ځمکې ته راکش کړې دي او استاد هاشمي هم.

ماته يې ست وکړ، ما ويل دا يو خو غني دی څه به يې کم شي؟ او دا بل هم په کې لاهو، ما په کې څله راکاږې؟ خو جاري يې شم، زه چې ورته ښه ښکارم زما هم د سترگو تور دی.

د رحماني صيب طرحې مې ولوستي، زه يې د ډېرو ادبيوو طرفدار هم نه يم، کاشکې چې هغه چوکاټونه يې مات کړي وي، کوم چې مقفا شعر په کې ډېر راگير دی او ازاد هم ډېر نه دي ازاد.

رحماني زما شخصي ملگري دی، ژبه يې په عادي محاوره کې لږه اخباري ده، خو په دې طرحو کې يې اصلاً رسنيزه پړواکي ژبه نه محسوسېږي. صافې، ساده او هنري جملې، چې هم خوند په کې شته او قند .

د رحماني ادبي طرحې يو شمېر نوي شاعرانه ترکيبونه هم لري، ما يې ترې يو څو کاپي کړل او که خدای کول ډېر ژر به يې په خپلو شعرونو کې چوخ کړم.

رحماني صيب بې کتابه نه دی، په خپل کم عمر کې يې ډېر کتابونه ليکلي دي او ښېگڼه يې په دې کې ده چې د ادبياتو په هر صنف کې ناست دی، ناکامي نه لري، له سلو څخه سل او افرين.

دا شان دې غواړم لاليه!

جار شم

ستا تورمان

۹/۱۲/۲۰۱۴

متحده عربي امارت، دبي.

لور خیال

ویاړم چې نن د یوه تکړه، نوښتگر، د پوره حوصلې خاوند او غښتلي لیکوال په اړه چې په ډېره لږه موده کې یې پر غریبه پښتو په خپل ځوان فکر او هڅو ډېر څه لورولي، یو څو کرښې لیکم.

دغه ځوان زموږ د کړېدلې ټولنې یو نوښتگر لیکوال او شاعر گل رحمن رحمانی دی. ښاغلی رحمانی د هغو پیاوړو لیکوالانو او شاعرانو څخه دی چې د ښکلا ملنګي کوي او دا ملنګي یې په لیکنو کې له ورايه ځلېږي، د لور شاعرانه عظمت او مهربانه زړه خاوند دی.

تل یې هڅه کړې چې د خپل ټول توان سره نورو ته خوښي ور په برخه کړي، دا خوښي هم د هغه په لیکنو او شعرونو کې له ورايه څرګندېږي، په ذهن او فکر کې د وطن او خلکو سره مینه او شریک درد لري.

تر کوم ځایه چې نوموړی زه پېژنم، د ژورنالیزم د عملي کارونو سربېره په شاعرۍ او لیکوالۍ کې پراخه او ازاده مطالعه لري، له خپلې موخې سره له زړه نه مینه او صداقت پالي او پرمختګ غواړي چې شاید ډېر علمي کدرونه هم په دې کار کې په اسانۍ سره بریالي نه شي او کلونه کلونه د بریا په تمه پاتې شي.

دده هر شعر او زرينې ليکنې له پند او ښکلا ډکې دي، زه دده د فکر ژور والي او پر موضوع برلاسي پوره حس کوم او پرې وياړم چې زموږ په پښتو ادب کې داسې گلان هم را ټوکېدلي دي.

ښاغلی رحمانې له ډېرې کمې مودې راهيسې پېژنم، خو د ليکنو سره يې له پخوا نه اشنايم او مطالعه کړې مې دي، له نږدې مې نه ورسره پېژندل او هره ليکنه مې يې لوستله، هڅه مې دا وه چې د پښتو ژبې او ادب له تکړه ليکوالو سره پېژندگلوي پيدا کړم او د هغوی له پوهې او تجربو نه برخمنه شم.

ښاغلی رحمانې بل څوک نه دی، زما هغه ټولگيوال و چې ما يې په اړه له وړاندې ډېر معلومات درلودل، خو ستونزه دا وه چې زه د کابل پوهنتون ماسټري دورې ته په دويم کال کې ډېره ناوخته ورغلم، خو کله چې پوه شوم چې دومره تکړه ليکوال هم زما سره په ټولگي کې دی، نو دا راته ډېره د خوښۍ او حيرانتيا خبره وه.

ځکه دا زما لپاره د وياړ ځای و چې له نږدې ورسره وپېژنم او په دې هم بريالۍ شوم چې د گران هېواد له داسې تکړه او نوښتگر ليکوال سره مې پېژندگلوي وشوه چې د پوهې او تجربو په برکت يې زه هم خپلې ليکنې مخته يوسم.

له ښاغلي رحمانې ډېره مننه کوم چې ماته يې هم دا وړتيا راکړه او ددې وړ يې وبللم چې دده په دې اثر "سوځېدلي ځمکه" يو څه وليکم. زه خپل قلم ته دا اجازه نه شم ورکولی او نه هم په خپل ذهن او فکر کې داسې توري

لرم چې دا اثر پرې وستایم، ځکه چې لیکنه ډېره اوچته ده، نه پوهېږم چې له کوم ځای نه او څنگه یې پیل کړم؟

ښاغلی رحمانی، د شعر، لنډې کیسې او ادبي ټوټې په لیکنه کې ډېر لوړ انداز لري، اکثره ادب پوهان وایي چې ښکلی نثر هغه مانۍ ته ورته دی چې د معمار مهارت ته یې هر څوک گوته په غاښ کېږي، په نثر کې عمده خبره سلاست او د عامه پوهې مسئله ده، ځکه چې هر څوک باید په اسانۍ سره پرې پوه شي او تنده یې ماته کړي.

ښاغلي رحمانی دا معیار ډېر ښه په پام کې نیولی او په لیکنو کې یې روان والی له ورايه ځلېږي، په بیا بیا لوستلو ارزې، چاته د ستړیا احساس نه ورکوي او د لوستونکي ذهن یوه ښکلی تصویر ته بیایي.

ښاغلي رحمانی د هر چا له ذوق سره سمې لیکنې کړې، زموږ کېدلې ټولنې ته یې ډېر څه وړاندې کړې دي، له کمه موده کې ما له ډېرو نورو اورېدلي چې زموږ د پښتو ژبې د خدای ښلي استاد رشاد صاحب به تل خپلو زده کوونکو او د پښتو ادب لارویانو ته دا خبره کوله چې کوم قومونه چې خپلې پنځونې نه لري، د خپلې ژبې د بډاینې لپاره د نورو ژبو څخه باید ګټور اثار وژباړي.

نن له نېکه مرغه چې زموږ ځوانو لیکوالو او شاعرانو دا تشه درک او ډکه کړې او دا تنبه یواځې د ژباړې له لارې نه بلکې د خپل استعداد او فکر له پلوه بشپړوي، دوی داسې اثار رامنځه کړي او لیکلي چې په لیدو او لوستلو یې هر چاته ډېره خوښې ور په برخه کېږي.

ماته ددې غښتلي قلموال ليکنې دومره ځواک را کړې چې همداسې
ليکنه پسې لاړه شم او لاړه شم، ځکه ده تر خپل ټاکلي بريده هم زيات کار
کړی او خپلې ټولنې ته يې زيات څه وړاندې کړي دي، زه خپله ليکنه را
نغاړم، ځکه وېره لرم چې زما ليکنه نقد دی څنگه ؟

د پښتو ادب په گلبن کې دغه گل ته د لازياتې حوصلې او پرمختگونو
هيله کوم، خدای دې وکړي چې د ليکلو اثارو معنوي او هېوادنی انگازه
او ارمان يې نړۍ ته هم ورسېږي.

په همداسې يوه هيله ورته ددې اثر د خپراوي مبارکي وایم او دا نيکه
هڅه يې ستايم ، په ژبه او قلم يې برکت شه.

په ټوله پښتنه مينه

پلوشه احمدزی

کابل، خيرخانه مېنه

۱۳۹۴ - ۰۱ - ۱۹

زما د ژوند سوځېدلي ځمکه

پر دغه ځمکه را ټوکېدلي ادبي ټوټې چې ځينې خلک يې لنډکي نثرونه بولي، زما د ژوند د خوښيو او محروميت څو تصويرونه دي چې د وطن، مينې او ژوند په نامه مې انځور کړي او د يوه ژور درد او تاثر پايله ده.

د گرانو مشرانو او ملگرو، نور محمد لاهو، عبدالغني هاشمي، اجمل تورمان او پلوشې احمدزی بڼه غواړم چې په دغه ځمکه يې راسره څو شېبې مزل وکړ او زه يې بدرگه کړم. د خپرندويي ټولنې هم کور ودان چې په دې چاره کې يې بې لاسنيوي پرېښودم.

رحماني

کابل، خوشحال خان

۲۰۱۴ د جون ۲۰ مه

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كابل د كب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملى كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

د شکراني سجده

دا خومه ورځ ده چې پنځه گونو حواسو مې ستا د ښکلا او عظمت پر وړاندې د چوپتيا او خاموشي جامې اغوستې، له هغې ورځې چې ته له خپل اسماني او رنگين محل نه د دې خاورينې نړۍ په يوه کونج کې زما جونگرې ته په سپينو سپېڅلو جامو کې له خپل ټول پرتم او جلال سره را ښکته شوې، نوزه ترننه د شکراني په يوه اوږده سجده پروت يم، ستا د وجود رڼا او د ښکلا احساس مې سترگې او زړه سوځوي.

زما د ژوند ښکلا! ما لا تر اوسه تا ته په خپله ټوله مينه نه دي کتلي، لا مې هم زړگۍ رېږدي چې هسې نه دا هم زما د زلميتوب د وختونو کوم خوب وي او ته رانه د يوې اسماني پرېستې غوندې بېرته اسمان ته ستنه نه شي.

زه بې پروا نه يم، د سترگو تر کونجو هغه رڼا گورم چې ستا په راتلو زما په جونگره کې خوره ده، د شپې او ورځې توپير يې ورک کړی. غوږونه مې هغه سندره حس کوی چې ستا له وجود نه اوچته شوې او د وړاندې خانگو او بوتوله پاڼو او د باد له هرې څپې سره زما په ترهېدلي زړه کې مستي شيندي. زه اوس هم هغه جنتي وږمه حس کوم چې ستا

وجود له ځان سره زما جونگړې ته د يوې خدايي ډالۍ په څېر له ځان سره
راوړې ده.

زما محبوبې! ته مه خپه کېږه، بې پروا مې مه گڼه، زه پوهېږم چې لا هم
ستا پروړاندې زما د سترگو غږولو او هرکلي وخت نه دی را رسېدلی، زه
اوس اوس د شکرانې له سجدې نه خلاصېږم او ستا د لاسونو بنکولو ته
ځان جوړوم.

۲۰۱۳ اکتوبر ۷مه

شین خوب

هېڅ وخت مې نه غوښتل، چې زما له ټولو کمزوریو خبره شي. زما هیله دا وه چې ټول عمر دې پر وړاندې د یوه داسې دنگ څلي او یا شنه نښتر په څېر ودرېږم چې ته مې سیوري ته دمه وکړې او زما د نارینه غرور په اړه شنه خوبونه وگوري.

څوک پوهېدل چې یوه ورځ به ددې دښتې څرې او سوځوونکې سیلۍ زما ملا ماتوي، له مجبورۍ به ستا غېږې ته پناه دروړم او ستا شنه خوبونه به پانې پانې شي. زه پرېوتم، ما د خپلو پرهرونو له درده چيغې وهلې او تا مې د ټولو کمزوریو او پرانېستي غرور غوړېدلی کتاب ټکي په ټکي ولوست.

اوس مې یوازینی هیله داده، چې همداسې مات او ویده مې پرېږدې، نه غواړم له هغو دوو وږو شاهینانو سره مخ شم، چې زما د وینېدو او پاڅېدو انتظار باسي او زرگونه ناځوابه پوښتنې یې راته ساتلي دي.

زه همداسې ښه یم، زما له ځانگو او رېښو نه لاهم د هغې مهربانه خاورې بوی او طبیعت نه دی وتلی چې خپلو بچیانو ته د مینې او مهربانۍ تر څنگ د یاغیتوب او سرکشی شیدې هم ورکوي.

۲۰۱۴ د سپټمبر ۵مه

سوځېدلي ځمکه

زموږ مینه په یوه داسې سوځېدلي ځمکه را وتوکېده چې پېړۍ پېړۍ
یې د ژوند د ارامه شنه پسرلي وږمه نه وه حس کړې او د گلونو نازکو
رېښو یې په زړه کې غزونې نه وې کړې، خو دا ځمکه ددې ټول درد او تاو
سربېره هم موږ ته له جنته ښکلې وه، ځکه پوهېدو چې یو ځل د جنتي
چینو په خوږو اوبو وینځل شوې او زرگونو پرېښته ډوله انسانانو یې چمن
او گلونو ته د خپلو سپېڅلو وینو رنګ او رڼا ورکړې ده.

موږ دې سوځېدلي ځمکې ته د یوه زرغون پسرلي د راتلو انتظار کاوه،
د زرگونو سندرو او نغمو تمرین مو وکړ، د مینې او ژوند داستانونه مو
خپاره کړل، د جل وهلو مرغانو ژبو او د مړاوو ځنگلونو رېښو ته مو په
لپو کې اوبه ور وړې، چې د پسرلي د راتګ پر مهال ټول د یوه شانداره هر
کلي لپاره په یوه زرینه لیکه کې په پورته پرتم سره ودرېږو.

موږ پر همدې خوارو بوخت وو، خو ډېر وروسته مو پام شو، چې زموږ
سترې مینې هم د سوځېدلي ځمکې بوی اخیستی او د تودوڅي په یوه
وړو کې دایره کې راګیر یوو.

له دې سره سره زه باور لرم چې پسرلی را روان دی. نن وي که سبا، نو
ددې ټاټوبي په لمنو کې به د خپلو کېږدو زرينې مراندې ټک وهي، خو

هغه مهال به مرغان زموږ د انگر د باغچې پر ځای زموږ په گلورینه هدیره
کې د مینې، ازادۍ او ایشار سندرې وایي.

راتلونکي نسلونه باید پوه شي چې ډېر ځله د داسې شېبو راتگ ته
باید زرگونه مینې قرباني ورکړي، د قربانۍ جذبه ژوندۍ وساتي او د
خپل تاریخ په وروستیو پاڼو کې د تلپاتې مینې بابونه پرانېزي.

۲۰۱۴ د مې ۱۴ مه

پربسته که شیطان!

پربسته او شیطان دواړه د سهار تر لمر خاته وړاندې په یوه لار روان وو، یو بل یې نه پېژندل، ځکه دواړو جامې بدلې کړې وې، د شیطان د فریب او شیطانت جامې له واریه معلومېدې، خو د پربستې له جامو د مینې او مهربانۍ اسماني نور وربده.

له دواړو څخه هر یوه د خپلې ورکړل شوې دندې لپاره بېړه کوله چې تر ټاکلې وخت وړاندې ځانونه خپل منزل ته ورسوي. د لمر راختمو سره سم دواړه د یوه کور په دروازه کې تر ورکړل شوي وخت وړاندې ودرېدل.

پربستې غوښتل چې د دروازې په ټک ټک سره د انسانانو د ژوند اداب مراعات کړي، خو شیطان هڅه کوله چې د دروازې له سره د غله په څېر ور واړي.

پربستې پرې غږ وکړ:

دا د دوی د ژوند اصول نه دي چې د خدای (ج) د یوه بنده کور ته په خپل سر ور ننونځې!

د شیطان سترګې وغږېدې، د پرنښتې د غږ خوږلت او اشنایي یې حس
کړه، لاسونه یې سست شول او له را شا ته کېدو سره یې بیا پرنښتې ته
وکتل:

ته څوک یې چې زه دې ولیدم او له دې کار مې منع کوي؟
پرنښتې ځواب ورکړ:

زه پرنښته یم. خپل بادار مې له اسمانونو را استولي یم چې د هغه دا
دوست د خالق حضور ته ور وبولم ...

شیطان ور خطا شو

یانی ...

هو! یانی امر شوی چې په جنت کې نور د هغه مانۍ او عالي مکان ور
وسپارل شي.

شیطان مغرورانہ خندا وکړه.

پرنښتې! ښایي کور دې غلط کړی وی، په دې ځمکه د ډېرو انسانانو
خپل کورونه په یوه ډول او له یو بل نه په تقلید جوړ کړي دي، کوم انسان
چې ته نن جنت ته غواړي، هغه نن زه دوزخ ته راسره بیایم، بلکې زه نه،
خپله یې دا پرېکړه کړې، ته خو پوهېږې چې زه هم یو وخت پرنښته وم، خو
بیا مې وغوښتل چې مقام مې له دې هم لوړ شي او هېچا ته سجده ونه
کړم.

پربنډې بيا دروازې ته وکتل

نه، نه! موږ نه تېر وځو. ته پربنډه نه، د دې نړۍ تر ټولو بد موجود يې،
ته په همدې سرکبنۍ د تل لپاره رټل شوی يې، خو هغه انسان چې په دې
کور کې دی، تر ما هم غوره دی.

دوی په دې خبرو کې وو چې وړاندې يو سترې ستومانه انسان را ښکاره
شو، خپله بوډۍ مور يې را په شا کړې وه او په لاره کې په سختۍ د کور
په خوا را روان و.

شیطان بيا وارخطا شو او پربنډې ته يې وکتل:

دا څه دي؟

پربنډې ځواب ورکړ:

دا هغه غريب انسان دی چې خپله ناروغه مور له تېر يوه کال راهيسې د
درملنې په هيله د ښار په طبيبانو په شا گرځوي او شپه ورځ يې خدمت
کوي، اوس يې هم د شپې کوم طبيب ته وړې وه، خو زما د رب امر دی چې
نور يې خپل حضور ته وغواړي او څو ورځې وروسته يې مور هم ورسره يو
ځای کړي...

شیطان يې خبرې ور پرې کړې...

نه، نه ده خو بېگانه نيت کړی و چې خپله ناروغه مور چېرته لرې
وغورځوي او ځان ترې خلاص کړي، ده زما خبره منلې ده، نن يې ...

پرنستی و خندل

تېروتي يې! همداسې و، خونن شپه يو ځل بيا د خپلې مور په ژورو دعا گانو کې پټ شو، د مور دعاگانې يې عرش ته ورسېدې، هغه د خپل رب په لور يو بل قدم واخيست او خدای "ج" ورته دومره را وړاندې شو چې اوس يې بېلتون نه شي زغملی.

را روان کس چې څنگه خپله ناروغه او زهیره مور له شا کوزه کړي، نو هغه له ما سره ځي، هیله کوم چې نور دې رټل شوې خبره له مانه لرې کړې، په دې دروازه نن الهي نور ورېږي، هسې نه چې خبره دې په کې وسوزي.

شیطان لږزې واخيست، خو مخکې له دې چې روان شي، د نوريوې زورورې څپې وړاندې گوزار کړ، چيغې يې يوازې پرنستی او را روان انسان واورېدې.

۲۰۱۴ فبروري ۲مه

پرنېسته

زما د ماشومتوب ټول خوبونه د بڼاپيرو، پرنېستو او دېوانو په رنگينو خوبونو او معمولي وېره بڼکلي وو. ډېر ځله په خپلو چيغو او په هوا کې د الوت پر مهال د خپلو وزرونو د شور او د باد له شغا سره را وينس شوی يم. په ځوانۍ کې مې په دېوانو او بڼا پيرو باور له لاسه ورکړ، دا هر څه راته افسانوي مخلوقات او خيالي اتلان بڼکاره شول، يوازې پرنېستې مې له نږدې وليدې، ځکه ته زما لپاره د مينې او بڼکلا د هغه پرنېستې په جامه کې راغلې، چې وزرونو دې ددغه خاورينې نړۍ رنگ او بوی اخيستی و او زه دې تر نن ورځې په خپله نامريه رڼا کې را نغاړلی يم.

۲۰۱۴ د جولای ۵مه

د مینې تاج

پوهېږم چې د پسرلي لومړیو شېبو هر څه ته ښکلا ورکړې او خدای "ج" د خپل جمال یوه پیکه جلوه په غرونو، دښتو او باغونو شیندلې ده، خو نه پوهېږم چې زما زړه ولې دومره بې پروا او مات دی چې د پخوا غوندې د ماشوم په څېر د دې نندارو لیدو ته ترپکې نه وهي او د طبیعت دا پېرزوینه یې هېره کړېده.

اوس هم د ژمي په سړو کې گنگل پروت دی او ما ته د نورو پسرلیو غوندې د شعراو تا ته د مینه ناکو لیکونو د لیکلورنگین احساس نه را ډالۍ کوي. بس دا یو راز وگڼه، همداسې خاموش او د غږو په نازکو پردو کې نغښتی ښه دی.

هسې هم ته پوهېږې چې زما د ژوند پسرلی چېرته تم دی، کله راځي او د راتلو لارې یې چېرته دي؟ بس خوراځي به او بیا به وگورې چې یو نامریه طراوت او سرور به مې په غږ کې اخلي او په هغو سړو خورو شوو گلپانو به مې پلۍ کوي چې خپل مړاوي احساس راته ستا تر دروازې فرش کړي دي.

زه همدغه لار هره شپه په خوب وینم او چې ماښام لمر د غرونو شاته ډوب شي، نو ما ته یې سپېڅلې وږمه راځي. تا هم گورم، د کړکۍ د رنگینو پردو شاته ولاړه یې، د زړه درزا پټوې او د مینې تاج دې په لاس کې نیولی چې د یوه ملنګ مزاجه انسان په د رسېدو یې ددې لاروي پر سر کېږدې او هغه خپله پاچاهي ترلاسه کړي.

۲۰۱۴ د مارچ ۲۸ مه

د سمخې گل

د سمخې گلله! مه مایوسه کېږه، ته حق لرې چې د دغه سمخې په تیارو کې د وږمو خورولو پر ځای اوښکې تویې کړې. ستا زرغونېدل او غوړېدل دواړه له وېروونکو تیارو سره ملګري وو، د لمر وړانګو او د چمن یاغي طبیعت دې هر کلی ونه کړ، رنگ او وږمه دې هم د ازادې نړۍ تر انسانانو او مرغانو ونه رسېده.

مه ژاړه! کله چې خپلې اوښکې وچې کړې او شاوخوا وګورې، نو د سمخې په دې تیارو کې به ډېرې نورې له اوښکو ډکې سترګې هم وګورې، چې ستا ښکلا او رنگونه په کې څرګونه وهي او ستا له خوشبو ساه اخلي.

ته یوازې نه یې، دلته ډېر نور دردېدلي زړونه هم سلګۍ وهي، دوی هم د ځنګلي او تر ډېرو لاندې ګلونو په څېر د لمر رڼايي نه ده لیدلې، خو د لمر په تودوخه او مهربانۍ پوره باور لري او له اسمانه یې په زړونو کې یوه ګیله هم نه شته.

داسې وېوله چې د ښکلا پنځوونکي خالق ته د هغوی د خوښۍ لپاره را استولی یې چې خدایي مینه هېره نه کړي او پوه شي چې د هغوی لپاره د ازاد ژوند یوه ښکلې اسماني ډالۍ یې او کله چې دا سمخه څېرې او د لمر روښنایي ورته را ولېږي؛ نو و به ګورې چې په زرګونو انسانان به ستا د ښکلا سندري وایي او د لمر په لور به درسره یو ځای روان وي.

۲۰۱۴ د سپټمبر، ۱ نېټه

د مرغانو بیه

ښکاري له لوړې او گرمې بې سپکه و، خبريال ته يې بد بد کتل، لکه له پوښتنو يې چې سترې شوی وي، د خپل باز په سريې يو ځل بيا لاس را تېر کړ او هغه ته يې وکتل
بس يوازې دومره پيسې تر لاسه کوم چې د خپلو اولادونو گېده مې پرې يوه، يوه نيمه مياشت مې پرې او ناروغې مور ته مې پرې څه درمل را ونيسم!
خبريال بيا د وروستۍ پوښتنې په توگه ښکاري ته خپل مايک ورنږدې کړ

ښه عربان بيا په دې مرغانو څه کوي؟
ښکاري په نه زړه ځواب ورکړ

هغوی يې د يو ډول کبانو د نيولو لپاره روزي، هغه کبان په لويو سمندرونو کې دي، وايي چې ددې کبانو غوښه د شهوت او شهواني قوې په پياوړتيا کې له هغوی سره مرسته کوي...
خبريال خپل ټيپ ريکارډر بند کړ او په دښته کې اوښلنې سترگې روان شو. ورياد شول چې له ښکاري يې د مرکې لپاره مننه هم ونه کړه.

۲۰۱۴ د سپټمبر ۲۵مه

پېغور

داسې هم نه وه چې ما هېڅ غوښتنه نه درلوده. زه د ځوانۍ او جنون
د کاروان هغه لاروی وم چې د وجود هر رگ مې له جل وهلو غوښتنو
مالامال و، خو کله چې له تا سره مخ شوم، ستا د خوښۍ لپاره مې خپلې
ټولې غوښتنې تر پښو لاندې کړې او ستا غوښتنې ته تسلیم شوم.

پوهېدم چې ددې جگړې سوبه تا گټلې، خو ما هم د ویاړ او بري
احساس کاوه او ځان راته ناکام نه ښکارېده، ځکه ما ویل چې ددې ټولو
ماتو په بدل کې به تا وگټم، خو هغه ورځ چې زما تر مخ دې ټولو ته زه یو
بې هیلې او بې غوښتنې بنیادم معرفي کړم؛ نو په ټول وجود کې مې د
پښمانۍ اور بل شو، خو دا هغه وخت و، چې هلې وکړي مې ستا د پېغور په
سکروټو کې سوي وو او د ځان راټولولو توان مې نه درلود.

۲۰۱۴ د اګسټ ۲۴مه

ته او موسمونه

لومړی ځل و چې ستا څنگ ته دومره نږدې ناست وم، زړه مې راټول کړ او درته ومې ویل، چې روح مې یې، خو ته غلې وې او د ژمي په ماسپښین دې وړاندې په لاره را روان لاروي ته کتل چې سپرو سیلیو راغځولې و او زموږ په لور را نږدې کېده.

له څه چوپتیا وروسته مې بیا درته وویل چې ته د ځمکې په سر د خدای را لېږلې پرېښته یې، خو ستا سترگې د وړاندې غرونو په واورینو څو ګو ګندلې وې، د سپرو سیلیو او ډېډونکي لمر ننداره دې کوله، هېڅ پوه نه شوم چې زما خبره دې اورېدلې که نه؟

ته د غروب په نندارو کې ډوبه وې، په زلفو او تندي دې طلايي رڼا خپې وهلې، ما له خپلو ټولو حواسو سترگې جوړې کړې چې وخت مې ستا له نندارې پرته په بل څه تېر نه شي، خو ته دومره په فکرونو او وهمونو را نغځولې وې، لکه کوم پیغمبر چې د اسمان له خوا د وحې د راتلو انتظار کوي.

زړه مې په خپل ټول جراث راټول کړ او درته ومې ویل: ته چې په د کومو طبیعي منظرو په ننداره کې ډوبه یې، زه هغه ټولې ستا په سترګو کې ګورم. راته ودې کتل، سره د دې چې ورو ورو د ما بنام تردمۍ خپرېده، بې ځالو او سپرو وهلو مرغانو له یخه وزونه څښل او په همدې

تربمې او ساړه ماښام کې د څه ليدل گران و، خو ما ستا په سترگو کې د لومړي ځل لپاره هغه نامريه رڼا حس کړه، چې له مودو يې غوښتونکې وم. هملته زما ټولې پوښتنې ځواب شوې، له غريبو او خوښۍ خوب يوړم، يو ځل هغه وخت را وېښ شوم چې په غرونو او درو سپوږمۍ را وخته، په يخ او واورو کې هر شي ستا په خبر سپينې جامې اغوښتې وې.

بيا هغه وخت چې د پسرلي د باران نرم څاخکي مې په مخ ولگېدل او ټولې درې، غرونو او رغونو شنې او گلابي په تن کړې وې. هلته ته هم زما ترڅنگ د يوې ونې په څېر را شنه وې، تاندو څانگو او غوټيو دې په ټوله دره جنتي وږمې خورولې او بېنوا مرغانو دې تر څانگو لاندې پناه اخيستې وه.

۲۰۱۴ فبروري ۱۲ مه

اوبنکې او باران

دا دي بيا پسرلي رانږدې شو، د کلي په کوڅو کې بيا هماغه مړاوې،
خو ستا د فطرت په خبر په سپرلني بنایست درنې وږمې خپرېږي. له ناوو
څخه د باران د اوبو شرهار د یوې خوږې سندري تنده ماتوي، زما خوبونو
هم د غرونو، لمنو، ډاگونو او سمسورو ویالو څخه د پسرلي زرغون رنگ
اخیستی.

پوهېږم چې ټول کلی به یو ځل بیا د بنکلا او جمال شین جام شي، خو
ته چېرته یې؟ له ما سره به څوک د پسرلي په شنو سهارونو، خوبورو
خاموشه غرمو او زړه را ټکونکو ماښامو له کلي لري د ځنگل په څنډو
او شنو لښتیو کې لوبې وکړي؟

له ما سره به څوک د سپرلنيو گلونو په موندلو او په غولکو کلي ته د
نوو راغلو مرغانو ټکاري کوي، ما ته به په ونو کې څوک د ختلو چل را
زده کوي او د کلاگانو په دېوالونو کې به څوک راته خم شي چې په اوږه
بې ودرېږم او د مرغانو ځالو ته مې لاس ور ورسېږي؟

هلته خو زه نه شم درتلی، منم چې د کلي هدیره هم په پسرلي کې نوې
جامې اغوندي، خو اوس ته هم د دې هدیرې په یوه څنډه کې په خواږه
خوب ویده یې، یوازې دومره کولی شم چې په یوه باراني ورځ د هغه

گلانو یوه تازه گېډۍ ستا په شناخته کېږدم چې ما او تا ورته ځانگړی
نوم ورکړی و او نور کلیوال یې په دې نامه نه پېژني.

هو، یوه بله گټه به مې دا کړې وي، چې د باران به څاڅکو کې به زما
اوبنکې هم څوک نه گوري او په دعا کې به مې د لاسونو لړزه هم د باران
او سپوږمۍ له امله گڼي. هو زما ملگریه! ته هېڅ وخت هم د هېرېدو نه یې، ارام
خوب وکړه.

۲۰۱۴ مارچ ۲مه

• خپل ځوانيمرگ ملگري، همزولي، کليوال او د ماما زوی محمد قيوم جان ته، چې د پردي وطن مزدوريو يې ځواني وخوړه او نن زموږ په منځ کې نه شته.

زما چيغې

ستا د تگ پرمهال مې در پسې ډېرې چيغې ووهلې، ستا په کاروان کې ټولو روانو مساپرو ما ته کتل او پوهېدل، چې چيغې مې څومره د زړه له تل نه را وځي.

ما د ډېرو کاروانيانو په سترگو کې اوبښکې هم وليدې چې د پټولو هڅه يې کوله، خو يوازې ته وې چې د نوي منزل پر لور سفر دې زړه له خوښۍ باغ باغ کړی و، زه څه چې له خوښۍ دې هر څه هېر کړي وو، دې نا ليدلي سرور تر ټولو وړاندې روان کړی وې او څاروان ته دې هم په بيا بيا د تگ امر کاوه.

ته ولاړې، پرته له دې چې زما چيغې او په سترگو کې ولاړې اوبښکې وگورې. زما فريادونه له تانه وروسته په هغه درو او غرونو کې له ماسره يواځې پاتې شول، خو انگازې يې هره خوا خوره شوې، ترننه هم د باد په

خېر په غرونو، درو او شېلو کې خپرېږي، خلک به ورسره عادت شي، خو
ستا د راستنېدو پرمهال به ما درياد کړي.

هلته چې له يواځې را ستنېدو سره ستا لاسونه خالي او د پښمانۍ
کچکول دې پر غاړه وي، نو خپل غوږونه به نه شي پټولی او که يې پټ هم
کړې، نو زما د چينغو انگازې به دې د غوږونو پر ځای زړه ته ځي او پوه به
شي چې ستا منزل هلته نه دلته و، خو نور د تل لپاره بې منزله يې.

۲۰۱۴ فبروري ۲مه

لايزاله سندره

ټوله ورځ د لمر له وړانگو خوند اخلو، په بڼې او ځنگلونو کې د بوټو
او خانگو، شنو پاڼو ته په مینه گورو.

د رنگارنگ غوړېدلو گلونو پرانېستي ښکلا ته حیرانېږو او چې شپه
شي، د سپوږمۍ او ستورو په رڼا کې د سترگو تر څاره، په ونو پوښلي
غرونه، هسکې غونډۍ، ياغي ځنگلونه او سمسورې درې گورو چې د
الاهو په ترنم زانگي او د وحدانيت لايزاله سندره وايي.

حیران یم، د دې ټولو سره سره مویوه ورځ هم په اوچت غږ او چیغو ونه
ویل چې خدای جانه مننه! رښتیا هم موږ څومره درته گران یو او زموږ په
ژوند دی د ښکلا څومره پراخه خادر غوړولی دی.

۲۰۱۴ د مارچ ۱۹مه

نامريه وړانگه

که څوک رانه وپوښتي چې هغه څوک ده؟

نوزه به له وېرې پرته، په پوره جرئت سره ورته ووايم چې يوه بله شوې
ډېوه، يوه روښانه لاره او يوه نامريه وړانگه چې د هرې لارې په پيل او
پاي کې راته روښانه ده او له يو عالم مينې او خوښيو سره مې ځانته
ورغواړي.

خو چې کله ور ورسېږم، نو د وړانگو په ځلا او ښکلا کې يې، د ليدو
توان او جرات وبایللم، سترگې پټې کړم او مخامخ ورته په درناوي کښېښم
او چې سترگې وغړوم، نو په وجود مې د سوو پتنگانو د ايره شوو
وزرونو امبار جوړ وي او هغه راته نه ښکاري.

۲۰۱۴ د مارچ ۱۹مه

تياري او دعاگاني

په هغه شپه زه هم يو له هغو کسانو وم چې لاره مې په ترږميو کې له هغه خاموش او تياره ځنگل تېرېده چې د هرې ډبرې او ونې شا ته يې مرگ پټ و. يو کس هم نه معلومېده چې د ځنگل له تياري دې ها خواته ژوندی ووځي، خو د دې پټه هم نه وه چې په ځنگل کې ورسره څه کېږي.

له نورو محکومو کسانو سره مې توپير دا و چې هغوی د تورو او خنجرونو تر وهمناک چتر لاندې وړاندې تلل او زه يوازې وم، يوازې تر پښو لاندې مې شگې او خاورې ښوېدې او د هغه ځنگل په لور يې نږدې کولم چې د مرگ تور وزر ورباندې خپور و.

د ورنږدې کېدونکو ټولو کسانو چيغې مې ښې اورېدې، په محکومو کسانو کې پادشاهان، د شاهي ماڼيو، محلونو او رڼاگانو په غېږ کې را لوی شوي شهزاده گان، نازولې او حسيني ملکې، د ښار پياوړي او نوماند پهلوانان، د ماڼيو او جايدادونو، خاوندان، سوداگرو او بيا غريبان او د واټونو سوالگري ټول شامل وو چې عمرونه يې له پنځه کلنۍ تر سل کلنۍ پورې رسېدل.

ځنگل ته په وړ نږدې کېدو سره د هغوی نارې تر ما ډېرې نښې را
رسېدې، خو تر ټولو عجیبه راته دا وه چې د مرگ سره تر مخامخ کېدو
وړاندې به هر چا یوازې همدا نارې وهلې. های موري! های ادي!
های ادکې موري! هله... هله لاس راکړه... بس همدا ناره له ماشومانو
نیولې تر سپین ږيرو پورې د ټولو په خوله وه.

اسمان ته می وکتل، د ځینو له دې نارې سره پرېستې راتلې او هغه ته یې
لاس ورکاوه، تیاره او وهمناک ځنگل ته یې له غورځېدو ژغورل، خو د
ډېرو کمو کسانو نارې بیا بې غږه پاتې کېدې او په تیاره کې یې په غرونو
او درو کې وېرونکې ازانگې خپرولې.

زه هم د تیاره ځنگل څنډې ته نه وم رسېدلی چې یو چا خپل نوراني لاس
راکړ، ښکل مې کې، د خپل وجود رنګ او رڼا مې په کې ولیده او زما له
ژغورلو وروسته بېرته د قبولې شوې دعا په بڼه د اسمان په لور والوته.

۲۰۱۴ فبروري ۱۸ مه

ناوړه غچ

د نړۍ د بېلابېلو ملتونو د تاريخ پانې مې واړولې. د تاريخ ډېرې پانې يې تورې او يوه کمه برخه يې سپينې وې. ولې به نه وې، د نړۍ هر لوی او وړوکی ملت چې د خپلې ارتقا او پايښت د پوړيو اوج ته رسېدلی، نو يوه بل زبرځواک يې پر خاوره وحشيانه يرغل کړی.

د هغې خاورې د وگړو اوښکې او وينې يې بهولې، د شوبلو، الوتکو، بمونو، د مغروره سرتېرو، ښځو، ماشومانو، بوډاگانو د چتونو پرېوتو او څارويو کريرې اسمان ته رسېدلې او کله يې چې د هغوی د کلو او ښارونو له کوڅو څخه د ژوند شور او طراوت ورک کړی، نو د مرگ او وير چوپتيا يې په کې شيندلې او بېرته تللي دي.

د زمانې دا تجربه او وحشيانه لوبه د نړۍ د هر ملت وگړو ځکلي، حتی څو ځله زما ملت هم، خو په دومره توپير چې وروسته د نړۍ هر ملت بېرته له خاورو سر را اوچت کړی، بېرته د ژوند پر واټ روان شوي، وړاندې تللي او له زبرځواک او کورنيو غدارانو يې په يوه بله بڼه با عظمته غچ اخيستی، خو يوازې زما ملت دی چې تر اوسه يې له خاورو سر را اوچت نه کړ او يواځې له ځانه پر ناوړه غچ اخيستلو بوخت دی.

۲۰۱۴ د اپرېل ۱۲مه

تودوخه

په ماشومتوب کې مې هم ډېر دردونه او ستونزې ليدلې، خو زه په خپل هغه عمر يوازې په دې مين يم چې له هېچا نه مې کرکه نه ده کړې، هېڅوک مې نه دي ځورولي او کله به مې چې په لينده مرغان ویشتل، نو لاسي به مې خطا کول، زه وېرېدم چې هسې نه زموږ کلی او باغ پرېږدې بيا به له چا سره ساعت تېروم.

کاش چې اوس مې هم کينې او حسادتونه د ماشومتوب غوندې وې چې يوه شېبه وروسته را څخه هېرېدلې او د دښمن په نوم مې هېڅ هم نه پېژندلې. کاش اوس هم خلکو زما تېروتنې همغسې زر را بښلې او په ټولو گران وې.

های ماشومتوبه! ته څومره خوږ او سپېڅلې وې، ستا نړۍ څومره ښکلې، بې خپګانه او بې کرکې وه، مه راځه، خو خیر دی لږ تر لږه په زړه کې مې د هغه وخت ویدې زمانې مه وینسوه، پرېږده چې یو وخت مې په زړه کې د کرکې او نفرت کنگل ویلې او د مینې لمر په کې د موسکا او خوښیو تودوخه خوره کړې.

۲۰۱۴ د مارچ ۵مه

د اوبو دېوال

کله چې ستا سترگې له گیلو ډکې چینې شي او زما زړه د دوبي د لمر
گرمو وړانگو ته اېښي موم، نو بیا گرانه ده چې راټول یې کړم او ستا په
لور له بهېدو یې وژغورم.

خومره گرانه ده چې د یو چا پخلا کولو ته ټولې فاصلې ختمې کړې، خو د
غربو یو اوچت دېوال دې د اوبو په خبر ترمنځ ولاړ وي او وړاندې ترې
هغه سترگې گوري چې له درد او بې سارو گیلو سربېره هم تا ته د نږدې
کېدو بلنه درکوي.

رښتیا هم غړې خومره خوږ او خومره ترېخ دی. ای کاش چې د ژوند نه را
ستنېدونکې خوښۍ مو له کمزور بهانو نه قربانولی.

۲۰۱۴ د مارچ ۱۹ مه

خاموشه چيغي

ټولو د وسلو په زور خبرې کولې. يوه په سهار دروازه ور ټکوله بل
ماښام. خپلې وسلې او ځواک به دومره غرور ورکړی و، لکه د کوم
مفتوحه وطن له اوسېدونکو سره چې مخ وي او خپل پاچا ورته د هر ظلم
او تېري جواز ورکړی وي.

له باغيانو سره يې توپير يواځې په جامو کې و، نور د دواړو خواوو
په سترگو کې وحشت او جهالت په څپو و، د بې ځايه غچ او کرکې
سپړغۍ ترې بادېدلې، هر يوه خپله غوسه په کليوالو سروله.

هغوی چې پاچا د باغيانو په لټون او وژنه پسې را استولي وو، له ځان
سره يې د هر ډول ظلم او وژنو فرمان هم راوړی و. دوی فکر کاوه چې د دې
کلی هر سړی باغي دی، خو د ولس فکر بيا بل ډول و او نور په دې يقيني
شوي وو چې دا ځل باغيان په بدلو او منظمو جامو کې له نوو وسلو
راغلي دي ځکه چې په دواړو کې مدني صفتونه او په نرمه لهجه د خبرو
کولو هنرنه و او د دوی مېلمه پالنې او کليوالي خويونو ته يې د
چاپلوسۍ، ملامتيا او وېرې په سترگه کتل.

د دوی دواړو فطرت بيخي يو ډول و، خپله دواړه خواوې لا هم په دې
نه پوهېدې چې د يوې خوا تر شا د نړۍ لوی او د بلې تر شا د نړۍ وړوکی

شیطان ولاړ دی، خو یواځې ولس دی چې تر شا څوک نه لري، یواځې
کلیوال د خپلو اوبنکو او وینو په سمندر کې د مظلومیت خاموشه چیغې
وهي او دغه کاغذي زمريان خپلو بادارانو ته د بریا او فتحو پیغامونه
استوي.

۲۰۱۴مې اپریل ۱۲مه

د فطرت انتقام

بس په همدې هيله پاييم چې يوه ورځ به ستا له راتلو سره د خطرناکې او له وهمه ډکې شپې څادر خبرې او ډېرې هغه پټې خبرې به را څرگنده شي چې په يوه لاس يې زما اوښکې پاکولې او له بل لستونې يې له خبرنو گوتو سره يو ځای تور په وينو سور خنجر هم زما په غاړه را اېښې و.

لمر خو په نوره نړۍ کې هر گهيځ له ختيزه په پوره شان او شوکت سره را اوچتېږي، خو دلته کلونه وشول چې همدا لمر څرک مې نه دی ليدلی. زما د غرنۍ هېواد په ختيزو څنډو کې مې له خپل پيداينست نه تر اوسه هغه ننداره نه ده کړې چې زرینې وړانگې په غرنیو گلونو پرته پرڅه څنگه پورته کوي؟

خو په دې مې باور دی چې ته راځې. زما د هېواد سپېڅلې خاوره او ستا طبيعت له ازله سره جوړ دي. ته مروړه نه يې، ته د هغې ورځې انتظار کوي چې په دې سپېڅلې خاوره ځوانولې خبرې او وپروونکي سيوري د خپل تقدير محکمې ته ورسېږي او د فطرت له انتقام سره مخ شي، دا هغه ورځ ده چې اوس يې له خوب پرته په وېښه هم گورم.

ته نه غواړې چې خپل پلورونکي په خپلو سترگو وگورې او خپل
سپېڅلی نظر ورباندې ناولی کړې. ته د هغه غیرتي وگړو او سپېڅلو
ماشومانو سره مینه لرې چې زړونه او ضمیرونه یې لا په واک کې دي، د
ژوند په مانا پوهېږي او ته ورته گرانه یې.

زه باور لرم چې ته یو سهار راځې، زما همزولي به ستا هرکلی په ډزو
او وینونه، بلکې د خوښۍ په اتڼونو او د ښوونځي په ترانو کوي. ستا
انتظار یم. اې زما د ټپي ولس د رښتینې سولې او سوکالۍ ورځې!

۱۳۹۲ د سلواغې ۲۲مه

د غرور احساس

يوه ورته ويل:

ته زمري يې، ستا زور او ځواک د زمري او شاهين غونډی دی، که
غوسه شې نو هېڅ سيال نه لري او که الوت وکړې، نو هره لورته ژوره دې له
سترگو پټه نه پاتې کېږي.

بل ورته ويل:

ستا گاونډيان لانه وو پيدا شوي چې ستا نیکونه د دې ځمکې
پاچاهان وو، له ډېرو سرکښو پاچاهانو يې باج اخيسته او په گڼو ملکونو
يې لښکر کشي کړې وه.

ځينو به ورته ويل:

ته خو پنځه زره کلن تاريخ لري. ته ولې د نړۍ اوسنيو غوښتنو او
سيالۍ ته سر تيتيوي، دا خو ستا له پاره شرم دی، همدا وياړ او پرتم دې
بس دی چې نیکونو دې گڼ مغرور پاچاهان او سرزوري لښکرې را
نسکورې کړې دي.

يوه خولا داهم ورته ويل چې ستا وطن د امپراتوريو هديره ده، دلته هر
يرغلگر سر بایللی او ستا تاریخ په توره او خنجر لیکل شوی دی. کونښن
مه کوه چې په قلم یې تازه کړې.

افغان د دې خبرو په اورېدو په سوچ کې شو، د یو ډول غرور احساس یې
وکړ، له کوره د وتو اراده یې بدله کړه، بېرته یې د خپلې کوتې د کړکۍ
پر دې کش کړې چې هسې نه د سهار راختلی لمر او د مرغانو چغاري یې له
خوبه ونه باسي.

۲۰۱۴م اپریل ۱۳مه

د مرغانو نړۍ

په ماشومتوب کې مې د کلي د کوڅو او بڼو یوه مرغۍ هم ارامه نه وه پرېښې، هره ځاله او د راټولیدو ځای یې راته معلوم و، خو مرغیو ددې سره سره هم راڅخه وېره نه کوله، تر هغو به مې له مخې نه الوتې چې لاس به مې پرې نه و ور ښکته کړی، خو اوس راڅخه په اوچتو ونو کې هم کرکه لري، لا ورکتلې مې نه وي چې له مخې مې ځان چپوي او هوا ته الوځي.

مرغۍ څه ملامتي دي، هغه وخت زه د کوچینو مرغیو د سیلونو یو ملگری او لیدونکی وم، هغوی راته کمزوري نه، بلکې ځواکمن مخلوق ښکارېده، په درد، ژبه او خپګان یې پوهېدم، خو اوسنی انسان یواځې د گېډې غم اخیستی، د مرغانو نړۍ نه شي درک کولی، په لاسونو کې یې ښکاري ټوپک او په دماغ یې د دغه بې گناه او بې ازاره مخلوق د غوښو او کباب بوی خور دی، نو ځکه خو مرغان او د سولې او ښکلا دغه استازي د دښمن په سترګه ګوري.

۲۰۱۴، د اپرېل ۱۸مه

سره پانه

خپل ټول ماشومتوب مې په يوه طلايي پانه ليکلی و. هرې کرښې او توري يې د جلا رنگينو ورځو او نه هېرېدونکو شېبو داستان بيانوه. د کلي د روښانه اسمان، له ستورو ډکو ماښامونو، د مني د طلايي پانو، د ژمي د واورينو لمنو، د خټينو کورونو په سر د خورو لوگيو... او د پسرلي د جنتي ښکلا تصويرونه په کې خوندي وو.

مور مې د کور ښکلې ملکه او زه د کلي وړوکی شهزاده وم. هر وخت به چې دا نړۍ راته تياره شوه، نو بېرته به شاته ستون شوم، هر څه به مې هېر کړل او د هغه مهال په خيالونو به مې زړه ته خوښي ورکوله.

اوس نه پوهېږم چې زما د ماشومتوب د ښکلا او خوښيو هغه خزانه چا لوتلې، هر ځل چې دا طلايي پانه را واخلم، نو په وينو سره وي، هېڅ په کې نه ښکاري، د وينو بوی ترې را ځي او ناڅاپه زما اوښکې هم ورسره ګډې شي.

۲۰۱۴ مارچ ۲۸ مه

د ماتېدو غږ

موږ دواړه هغه دوه وړو کي ستوري يوو چې نورو ته له لرې ډېر سره
نږدې او څنگ په څنگ ښکارو، خاندو او خبرې کوو، خو په دې يوازې زه
او ته پوهېږو چې تر منځ مو څومره زياتې فاصلې دي.

زموږ رڼا هم يو پر بل نه ده لوبدلې، يو د بل غږ هم نه شو اورېدلی او
په سترگو کې مو سلگونه نور ستوري هم سره په ټکر کې دي چې د
ماتېدو غږ يې له ما او تا پرته بل انسان نه اوري او حتی گاونډي ستوري
مو هم د پېړيو خوب وړي، خو خلک هسې فکر کوي چې ستوري ورته
سترگگونه وهي.

۲۰۱۴ مارچ ۲۹ مه

باور

ټولو به راته ويل چې په هېچا هم باور مه كوه. شيطان هم يو وخت پرېسته وه، خداى پرې باور وكړ او به جنت كې يې په درناوي مېشت كړ، خو خداى ته د هغه فطرت معلوم و او پوهېده چې يوه ورځ به له خاورې جوړ انسان ته له سجدې سر غړوي.

همداسې وشول په خاورين انسان يې ملنډې ووهلې، خداى ج له جنته وشړه او انسان ته يې دا پيغام وركړ چې تاسې له خپل انساني ځواك او شرف سره چې ما دركړى، ډېر كمزوري ياست.

د انسان په فطرت كې بيا هم كبر غرور و، څه يې ونه ويل، دا خبره هم ورته اوچته ښكاره شوه، ځكه چې ځان يې د خداى فرمانبردار گڼه او كله چې حضرت ادم زموږ په پخواني استوگنځي كې د غنمو ممنوعه دانې ته لاس وړ وو، نو سرغړونه يې وكړه، انساني كمزوري او نا فرماني يې برسېره شوه.

نور نو جنت د هغوى له پاره نه و او لاندې يوه وچه او سپېره ځمكه ورته انتظار وه چې هغه يې هم په وينو ولړله، گلان يې په اغزيو بدل كړل او اوس پرې هېڅوك هم باور نه كوي.

۲۰۱۴ جنوري ۵مه

د خدای کور

تسبې يې په لاس کې وې، په تړېمۍ کې زما له څنگه تېر شو او يوه ولاړ
بوډا ته يې وويل

جومات همدې خواته دی؟

بوډا په بېره لاس راتېر کړ او د کورونو شاته پټ جومات دنگې منارې ته
يې گوته ونيوه وه. هو مخامخ وړاندې لاړ شه او بيا بښي لاس ته وگرځه.

د سر په ښورولو يې مننه وکړه او په بېره روان شو، خو خو قدمه نه وو
تللی چې بېرته را وگرځېده او بوډا ته يې وکتل

ياني ورتللی شم، زموږ او ستاسې جومات دی کنه، مطلب د هغوی خونه
دی؟

بوډا ماناداره خدا وکړه او ورنږدې شو

خدای پاک ته ورځي که خلکو ته؟

لاروی بې ځوابه شو او سترگې يې د جومات په مناره کې مېخ پاتې شوې.

۲۰۱۴ د جولای ۵مه

خبرې

صبر کوئ! ډېر زړ به په دغه ښار د حاکمې تورې شپې پردې د يوه زورور توپان له څپو سره خبرې او رېښې رېښې شي، ډېر زړ به په زرگونو خبرې د دغه ښار د حقيقت په څلور لارې کې له تورو او سپينو نقابونو راووځي او وگړي يې به يې په يوه داسې فضا کې ننداره وکړي چې هر څوک به په کې د ساه اخيستلو او خبرو اجازه لري.

صبر کوئ! په دغه خاوره کې د انسان په جامه کې ډېر داسې مخلوقات شته چې له زرو کسانو سره په زرو خبرو او زرو نقابونو راڅرگندېږي. دوی د پسرلنيو ورېځو په څېر ثابتې خبرې نه لري، چاته د وړيو نرم پوستين واغوندي او چاته يې وسپنيزي او تورې فولادي زغري اغوستې وي، چاته له لستونې راوتلي نرم لاسونه ورکوي او چاته يې پنځه گوتې د پنځو زهرجنو خنجرينو په څېر ور وړاندې کړي وي.

چاته يې په شونډو له شرارت او شیطاني ډکه موسکا خوره وي، چاته همدغه موسکا په شاتو او خوږه شېره لړلې وي، خو ځينو ته بيا زهر پاشي او د لېوانو او خبروونکو غوندې تېره غاښونه يې د موسکا تر شا پټ وي.

هغوی د واکمن او بې پروا پاچا پر وړاندې د پسونو او هوسيو غوندې نرم مزاج لري، خپلې خبرې معصومه او سپېڅلې ښکاروي، د ریا او ځان

نبودنې سپينه چينه اغوندي، ځانونه د هغه تر ټولو نږدې خواخوږي او
مريدان بولي.

دلته هغوی د زرو خپرو ترڅنګ همداسې سلگونه ژبې کاروي چې
ټولې د واکمن په صفتونو روږدې دي، خو کله چې شپه شي او د واکمن له
لوري ورکړل شويو ماڼيو ته ستانه شي، نو بيا په لېوانو بدل وي، په خپل
پاچا پورې ټوکې وهي، په غزتونو او عصمتونو لوبې کوي.

دلته همغه پسونه د لېوانو په څېر د نورو په لوتلو او دارلو لگيا وي.
ژبې يې له قهر او غوسې ډکې وي، له پيالو عصمتونو او جامونو سره
مستي کوي، د ښار هغه نجونې، چې دوی يې د پاچا په مخکې لوبې او
خويندي گڼي، دلته د دوي د عياشيو او شيطاني غريزو منگلولو ته
لوېږي.

له دغه شپو نه ډېر کم کسان خبر دی، له دوی سره ملگرو هم د دوی رنگ
اخيستی، د دوی په څېر کړه وړه لري، هغوي د لېوانو کوچني بچيان دي
او په راتلونکې کې ترې ښه ماهر او ښکاري لېوان جوړېږي، ځکه
د هغوی فطرت بدل شوی، سر له اوسه روزل شوي او د واکمن په ماڼيو
کې يې د مظلومانو په وینو او غوښو چمتو شوي خوندونه او مستي
ليدلې.

نو ځکه وایم چې صبر کوئ! نور د ځنګل دغه شپه تېرېدونکي ده، ډېر
وړاندې د ځنګل په څنډو کې دنياوو له غرونو د يوه روښانه لمر او زرین

سهار وړانگې په راختو او خوږېدو دي، خو دغه سهار يوازې لمر نه دی
يو زورو توپان هم ورسره ملگری دی چې يوازې پر واکمنو او دغه زر
خېره ييزو ښاغلو به ورځي.

د هغوی نقابونه او خېرې به شکوي، د تېښتې وزرونه به يې ماتوي او
کله چې ورځ غرمې ته ورسېږي، نو د دغه ښار د خلکو په پښو کې به
برېښد پراته وي او يوه خېره به يې هم حجاب خوندي نه کړي، خپله خېرې
او حجابونه به يې ورپورې خاندې او د خلکو په خېر به ترې کرکه لري.

صبر کوئ! دغه لمر ډېر نږدې دی، ما ته له خپلې وينې او ساه هم نږدې
ښکاري، نور په دغه ښار د خېرو واکمني پای ته رسېږي، شرمېږي،
ورکېږي او د دوی له لاسه د بهيدلو وينونه د ډېوو کاروان روانېږي.

دا کاروان وړاندې ځي، د ښار ټول واټونه او څلور لارې به پرې ټوله شپه
روښانه وي، يوازې يوه خېره لرونکي انسانان به له وېرې پرته له خپلو
معصومو خېرو سره تر سترگو کېږي او ورځې به مو يوه ښکلې او زرین
لمر رانغاړلې وي.

۲۰۱۳ اپریل ۲۳ مه

د خوښۍ ورځ

زه مو اخبر کومې خوښۍ ته ساتلی يم؟ کومه ده خوښي؟ زما خوښي خو هغه وه چې کلونه وړاندې ستاسې بې پروايۍ او چوپتيا ووژله او هېڅکله مو هم د خپل دې ملگري د زړه هيله حس نه کړه، تاسې خو په خپلو خوبونو او خيالونو کې ايسار وئ او هغه خوب مو هېڅکله هم تعبير نه کړ چې ستاسې په اړه مې ليدلی و.

هغه وخت چې ما په زړه کې دخوښۍ جشن نمانځه، تاسې د بې همتۍ په خوب ويده وئ او په اسمان کې مو د هغې پرېستي په لور هېڅ نظر ونه وکړ؛ چا چې ستاسې لپاره د مينې او خوښۍ زېري راوړي و.

زه نه له قيامتونو وېرېږم، نه د اسرافيل له شپېلۍ وېره لرم، دغه وېره خو پخوا تاسې ما ته راڅکلې او دا شپېلۍ مې اوس هم په غوږونو کې انگازې کوي، تاسې ووژلم خو اوس درسره د حشر په دې ميدان کې دومره ځواک نه شته چې ما ته لارښوونه وکړئ، د دوزخ يا جنت په لور مې واستوئ، ما ته ښکاري چې له دې نه مخکې لار تاسې ته خپله هم نه ده معلومه.

تاسې ته به ځانونه بنکلي بنکاري؛ خو ډېر بدرنگي ياست، يوازې
تاسې نه زما هغه بنکلا هم چې تاسې يې ستايي؛ له يوې سترې بدرنگۍ
پرته بل هېڅ هم نه دي، تاسې زه هم بدرنگ کړی يم.

اوس د دې يون له ملگرو څه چې له هيندارې سره هم نه شم مخامخ
کېدلای، زما په زړه کې د هغې خوښۍ لپاره هېڅ خوښي نه شته
چې تاسې يې انتظار ياست.

زه اوس هغه نه يم، تاسې ډېر بدلون راکړی، په هغه ورځ چې تاسې به
خوښي کوئ؛ نو زما روح به په چيغو چيغو ژاړي، هلته به داسې کس يو
هم پيدا نه شي چې زما دغه چيغې دې واوري.

زه به هم ټول په کرکه بدل وم، دا به ستاسې د هغه کر حاصل وي چې
کلونه وړاندې موزما په زړه کې شيندلی و او اوس زما په اوښکو او وينو
رسېدلی دی دا به يوازې ستاسې د حاصل اخيستلو ورځ وي زه به يوازې
د يوه جسد غوندې درسره روان وم.

۲۰۱۲ اپريل ۲ مه، کابل

د ښارمانۍ

زموږ د ښار مانۍ د نړۍ د نورو ښارونو د ماڼيو غونډې نه دي چې په ليدو يې د ښاريانو سترگې خوږې او زړونه ارام شي، ژوند ته غېږه ورکړي او د يوه رنگين خوب غونډې يې په ذهن او خيال کې را ونغاړي. زموږ د ښارمانۍ په خپلو ښيښو زموږ سترگې بربښوي او زهرجنې وړانگې يې د غشو په څېر د سترگو په رپ کې د زړه تل ته ځي او له هر پور نه يې د مرگ بدرانگه سوداگر سترگکونه ستومانه لارويانو ته سترگکونه وهي.

د نړۍ د نورو ښارونو ټولې دنگې ښيښې مانۍ او قصرونه د هغوی د اوسېدونکو او خلکو په خولو اباد شوي، د هغوی د لاسونو خاپونه په کې ښکاري، جونگړو ته سلام کوي او د هر زيارکنس په نوم يې يو پټ خو زرین خلی هم پر بام ولاړ دی چې هر څوک يې حس کولای شي.

خو دلته خبره بل ډول وه، د دې ښار ټولې دنگې مانۍ د خلکو له وينو، غوښو، تازه او ورستو هډوکو جوړې شوې دي. د هغوی له وينو او غوښو يې رنگ اخيستی، په هر پور کې يې شناختو ته ورته کتارې لگېدلې.

پرې شوي لاسونه او پښې ترې راوتلې چې خاوندان يې نه گوري، خو عادي لارويان يې ډېر په روښانه ډول وينې، مگر کله چې د خپلې وېرې

بیانونو لپاره شونډې وڅوځوي، نو له وړاندې پرې یو د چوپتیا مهر لگېدلی وي.

د نړۍ د نورو ښارونو له ماڼیو د تازه او ښکلونو گلونو هارونه او لرونه را گرځېدلي وي او له هر پور نه یې ځولۍ ځولۍ گلونه د باد له نرمو څپو او سهارني نسیم سره ټالونه وهي، کوڅه په کوڅه وړمې شیندي، دروازې یې دهر سترې او نا اشنا لاروي پر مخ یې وېرې او قیده خلاصې وي.

خو د دغه ښار له ماڼیو د گلونو د هارونو په ځای اغزن سیمونه او اوسپنیز تور برېښنایي جالونه گرځېدلي، په مخکې له راشنو اغزیو یې له تابوتونو د خلاصو شوو درو کتارې تاو دي، په درازو یې د وېرې او کرکې تور کلپونه را ځوړند دي، ښکلې ښکاري خوزړه رانېکون په کې نه شته او که څوک ورته ښه څیر شي، نو د غم سرود او د مرگ شپېلۍ په کې غږېږي.

دلته سترې انسانان څه چې د هوا مرغان هم څوک کښېناستو ته نه پرېږدي، ځکه چې خاوندان یې دا د ځان د مزاحمت په مانا گڼي، دعیش عشرت او عصمتونو د لوټ خوند او نشه یې کموي.

دلته هره ورځ د ښار په بېلابېلو برخو کې نوې او دنگې ماڼۍ سرونه اوچتوي، یو له بل سره په ښکلا او دنگوالي کې سیالي کوي، ورځ تر ورځې پراخېږي، خو هلته ډېر لږ کلي وړانږې او هدیرې پراخېږي.

هلته چې کلي د مرگ په خوب ویده شي، نو د دې ماڼیو خاوندان په وربښمو کې له پټو چرو او تورو سره ورځي د هغوي دپېغلو له غاړو هارونه را خلاصوي، د ناوې گانو خزاني لوتي او له وینو یې د دې ښار د ماڼیو خاورو او دېوالونه ته رنگونه جوړوي.

د دې ښار ماني د داسې خلکو دي، چې هغوی د دې ښار نه پردي شوي، د خپلې مور په زیوراتو او د پلار په توره او تاریخ یې سوداګري کړې، خو ځانونه د همدې ټاټوبي اصلي مالکان او واکمنان ګڼي. دوی شپه ورځ د خوارانو د جوئګرو په لوتلو بوخت دي او د شپې په خوبونو کې هم د عزتونو او آرام ژوند په لوبه پسې ګرځي. دوی په اوسنۍ زمانه کې اوسي خو د غلامۍ او مریتوب د زمانې خیالونه لري، دوی ځانونه خدایان ګڼي او غواړي چې خپلې ماني په غلامانو او وینځو ډکې کړي.

د دې ښار د مانیو خاوندانو لاهم د هغه زلزلې وژونکې او مرګونې خپې نه دي حس کړې چې د دوی په لاس د ځمکې تل ته د کوزو شویو او خښو شوو وګړو له اهونو او زندۍ شوو فریادونو څخه راپورته شوي دي. دا مه هېرئ چې یوه شپه به دوی په همدې ماڼو کې د ناز په خوب وي، خو دغه زلزه به راځي او دوی ټول به په همدغه ښښه یي قبرونو کې د ځمکې تل ته کوزېږي.

۲۰۱۳ فبروري ۱۲مه

د سکروټو په منځ کې

بېګاه شپه په خوب کې سلگونه پېړۍ وړاندې تللی وم. د زمانې په کتابتون کې مې د تاریخ د یوه کتاب پاڼې اړولې، په یوه څپرکي کې یې لیکلي وو: ددې لویې نړۍ د اسیا د لویې وچې په زړه کې یو داسې ښکلي هېواد هم و چې اوسېدونکو به یې ورته په لوی لاس د خسو امبارونه ټول کړل، بیا به یې پرې د احساساتو او کرکې تېل وشیندل او چې کله به یې ټاټوبي د اور د لمبو خوراک شو نو د دوی د احساساتو او ناپوهۍ کنگل به یې هم ویل کړ.

هلته به ټول د خپل ټاټوبي ایرو ته راغونډ شول او د خپل هېواد سره به یې د مینې او خواخوږۍ اوبسکې تویولې. کتاب مې زړ بند کړ چې را وینم شوم، نوزه هم د سکروټو په منځ کې ولاړ وم.

۲۰۱۳ نومبر ۲۸ مه

هغه او لمر

د لمر لوېدو پرمهال يې خپل نرم لاس زما په اوږه کېښود، وړاندې غره
ته يې گوته ونيوه او راته ويې کتل

پوهېږې چې لمر ولې د وينو په رنگ سور دی؟

زه چې کله بې ځوابه شوم، نو هغې له اوږدې او وېروونکې چوپتيا
وروسته خبرې پيل کړې:

همدا لمر له پېړيو راهيسې ددې وطن د غرونو شاته په پوره عظمت، خو
مايوسۍ او پښمانۍ سره لوېږي.

په وروستۍ شېبه کې هم ددې په انتظار وي چې موږ په مينه وويني او
د وينو په ځای زموږ د پښمانۍ د اوښکو تصوير له ځان سره يوسي، خو
هر ځل ناهيلي کېږي.

له يوه عالم حسرت او خپګان سره د غر تر شا پټېږي، له ځان سره په
زرګونو گيلي وړي، ټوله شپه په سلګو وي، ځکه سپېڅلي او مهربانه

وړانگه يې د وينو هغه خاپونه وچې او له منځه وړي چې موږ يې هره ورځ
د خپل وطن په شگو او خاورو تويوو.

همدا لمر سبا ته بيا له دې هيلې سره په ختيځ کې را اوچتېږي چې موږ به
د مينې په ژبه پوهېدلي او له وينې به ستړي شوي وو، ځمکه به مو د
پښمانۍ په اوبسکو وينځلې او د مينې او مهربانۍ گلونه به پرې ټوکېدلې
وي، خو داسې نه وي، بېرته ناهيلی شي او هر ماښام خپلې ژړاندې سرې
سترگې خپل خالق ته وړي.

هغې خبرې بس کړې، زما په وجود لږزه راغله، حيران او هيڅاني وم،
ووېرېدم، هغې ته مې وکتل، خو ترڅنگ مې نه وه. د ماښام تياره خورېده
او د غرونو په څنډو د شفق سرخي راته سترگکونه وهل!

۲۰۱۳ دسمبر ۲۷ مه

زما وطنه !

زما وطنه! زما د مینې او وینې له بوی او وږمې پللي شوي خاورې!
زما د محرومیتونو، دردونو، عذابونو او گناهونو په لمبو کې سو
خېدلی جنته!

پېړۍ کېږي چې زما له لاسه ستا د سمسورو او زرغونو پسرلیو نغمه ییز
سهارونه او په طبیعي وږمو کې لمبېدلي ما بنامونه په نیمایي کې مړوي
کېږي.

ستا ارمانونه او هیلې د ځوانۍ فصل ته له رسېدو وړاندې پانې پانې او
د یوه پرلپسې ځور او وحشت غېږې ته په بې شرمۍ سره سپارل کېږي.
ای زما دهیلو او خیالونو ټاټوبیه!

زه هم ستا یو ځوان بچی یم، ستا په هغه خاوره کې مې خاپوړي کړي،
چې د نړۍ له بلې هرې خاورې ارزښتمنه او د پېړیو پېړیو راهیسې یې
د یرغلګرو او یا هم د خپلو زیارکښو او سرسپارلو بچیانو د پښو خاپونه
له ځان سره ساتلي.

ما له همغه پیل نه ترننه، کله مې چې د مور په گېډه کې له یوې
وړوکې، خوسپېڅلې نړۍ دغه خاورینې او پراخې نړۍ ته سترگې

وغړولې، سپړمو مې د لومړي ځل له پاره ستا خاورینه وږمه حس کړه چې دخپلواکۍ او فطري ياغيتوب تر څنگ په کې يوه بل ډول او نا اشنا وږمه هم نغښتې وه.

زه هغه وخت نابلده وم، نه پوهېدم چې دڅه بوی دی، څو کله چې کلونه وروسته له خاپوړو قدم وهلو ته ورسېدم، مور مې ویده وه او زه په پټه لومړی ځل بهرته ووتم، په کوڅه کې يو په وينې لړلی جسد پروت و، يو متر وړاندې ترې په وينو لمدې خاورې پرته وې، په وړوکو منگلو کې مې را اوچتې کړې، بوي مې کړې او دخپل زېږون شېبه مې ذهن ته راغله او ايله مې په ياد شول چې همدا وږمه مې هغه وخت په لومړي ځل حس کړې وه.

زما وطنه سره د دې چې ستا سپېڅلې غېږه ستا له اصيلو بچو ډکه ده، ستا په غېږه کې په زرگونو داسې څېرې ژوند کوي چې څېرې يې د پريښتو په څېر سپېڅلې او ښکلې دي.

هغوی شپه او ورځ حتی ستا په وړوکي درد هم اوبښکې تويوي، په رگونو کې يې د ايشار او مينې څپې ستا د غړنيو سيندونو په څېر غورځنگونه وهي، خو د هغوی دغه ارادې او جذبې د هغوی په سترگو کې د يوه لنډ خوب په څېر پاتې شي او سهار وختي له وينېدو وړاندې يې د مخ پټو څېرو او واکمنانو تور خنجر له سينې وتی او په تلپاتې خوب ویده وي.

ستا واگې له پېړيو پېړيو راهيسې د داسې غلام صفته او خاينانو په لاس کې ده چې ستا د سبا او سوکالۍ په ځای له خپلو ناولو بادارانو، حرام سرايونو، ودانيو او عياشيو سره ډېره مينه لري، هغوی ستا دلونو د عزت په ځای دهغوی په عفت سوداگري کوي.

د عفتونو دغه سوداگر چې ځانونه ستا اصيل بچيان گڼي او خپلې خونړۍ او دارونکې خبرې يې د پسونو په خبرو کې ټپې کړې؛ ټوله ورځ په دې فکر کوي چې د شپې د عفت پلورنې او عياشۍ محفل به يې څنگه وي، خپل بادارانو ته به د هغوی د خوښ ساتلو له پاره ستا کومه برخه د ډالۍ په ډول وړاندې کوي.

دوی خپل اصل او فطرت هېر کړی، دوی په دې نه پوهېږي چې په څومره سپېڅلې او اصيله خاوره کې ژوند کوی، دوی د داسې کسانو غلامۍ ته په بې شرمۍ سره خپل سرتيت کړی چې اصل او رېښه يې نه ده معلومه، خاوره او هېوادونه يې له دوی وړو کي دي او بالاخره ځان يې په لوی لاس وړوکی کړی دی.

زما وطنه! زه پوهېږم چې ستا دغه بې شرمه واکمنان د ختمېدو نه دي او نه يې پلورلي ضميرونه بېرته خپلولی شي، هغوی د خپلو ضميرونو په څېر خپل راتلونکی او تاريخ هم پلورلی، زه د دوی د ورکېدو تمه نه لرم او نه له دې اړخه ستا د ژغورلو خوب ونيم، ځکه دوی د مېړيانو په څېر دي، شپه ورځ يې نامعلوم نسل په زياتېدو دی، نوي خاينان زېږوي او د دوی په غېږ کې د هېواد او عفت پلورنې درسونه وايي.

وطنه! زه ناهیلی نه یم، ما د هغوی د ورکېدو انځور له بلې زاوینې
لیدلی او زېری در کوم چې هر څه به رینستیا کېږي او دغه د شېدو
مجنونان به ستا په سپېڅلې خاوره کې د قبرونو له پاره هم یوه لوبښت
ځای ونه لري، ډېر زړه ده چې د هغوی د بادارانو مانۍ ونړېږي، بیا به
د دوی کوم ملاتړی ونه گوري او په رڼه میدان به د خپلې بربادۍ په
انتظار خړې سترگې ولاړ وي.

۲۰۱۳ جون ۲۰مه

د ژوند بېړۍ

موږ ټول په يوه ماته او سورۍ بېړۍ کې ناست وو، د سمندري توپان او اوچتو څپو يوه زړه ماتوونکي انځور راته له هرې خوا سترگکونه وهل، خو د بېړۍ سپرو هر يوه د خپل زړه او درد کيسې را اخيستي وې. هغوی په خپلو خبرو کې دومره گرم راغلي وو چې په سمندر خورېدونکې تياره او وړاندې د مرگ خلاصه کړې وېروونکې غېږه يې نه لیده. د بېړۍ سوريو او ماتو د پرو ته دهېچا هم پام نه و.

ډېرو لويو او هوښيارانو هم د خپلې مينې او مينه ځپلو زړونو کېسې کولې، د خپلو معشوقو سره په خبرو او ښکلو مخونو او مجازي ښايستونو په ستاينو سروو. دوی ټولو هېره کړې وه چې اوس د دوی مينه يوازې بېړۍ ده او بايد تر ټولو زياته مينه له خپلې سورۍ بېړۍ سره وکړي، څو له روان سمندري توپان څخه خپلې مينې وژغوري. کله چې د توپان لومړۍ څپې د بېړۍ په څنډو ولگېدې، نو له سرونو يې د مينې خمار او د هوسونو نشه والوته. ډېرو د خپل محبوب لاسونه پرېښودل او د بېړۍ ماتو تختو ته يې د خپل ژوند د پايښت په هيله منگولې واچولې.

هغوی ایله د مرگ په غېږه کې حس کړه چې لا خو مینې ته نه رسېدلې،
لا یې روحونو له مرگ سره د مینې ازلي پیوند نه دی اخیستی او د هغوی
د مینې ساحل لا ډېر وړاندې د سمندري توپانونو او مرگوني خپو شاته د
ژوند د بېړۍ ورتلو انتظار کوي.

۲۰۱۴ د مې ۲۱مه

سوي پانې

راشه! چې نور د دغه خاموش مزار په څنډو بلې شوې شمعې مخ په
مړه کېدو دي او په دې دښت کې د زړه ماتو د راز او نیاز دغه یوازینی
مرجع هم زما د نور ژوند غوندې د تیارو په ناپایه سمندر کې مخ په
دوبېدو ده.

ستا هېر شول چې په یوه باراني ماښام سترې ستومانه راغلې او د دې
اغزن دښت په یوه گوښه کې د دغه خاورین مزار په سر ولاړې ونې ته تم
شوې او تر پانولاندې یې دې د یوې شېبې لپاره پناه اخیستې وه، خو
ماښام چې روانېدلې، نو خو شمعې دې هم په باران کې د همدې مزار له
پاسه روښانه پرېښودې.

تا غوښتل په همدې ډول د همدغه تږې ونې د کوربه توب مننه وکړي،
خو دا د هېرکړي و، چې دغه تندي وهلې ونه له مودو وروسته د باران په
شاخکو کې خومره خوشحاله ده، د طبیعت نه د مننې سندري زمزمه
کوي، خو تا د طبیعت نه، بلکې د خپل طبیعت د خالق یوه لنډ مهالې
ډالۍ گڼي.

راشه! خیر دی، یو ځلې بیا راشه او خپلې بلې کړې شمعې دې په
وروستیو شاخکو او اوښکو کې په پخوانو سترگو بیا وگوره چې څنگه

ستا په یاد تر ننه د هر توپان او باران په وړاندې دغه خاورین مزار ته
ولگېدلې.

د دغه شمعوله پاسه کوم بښېنه یې چتر نه و، خو دونو پانویي په سر
چتر جوړ کړی و او له بادونو سره یې ورته ستا د راتلو سندرې زمزمه
کولې، دلته اوس د مزار له پاسه یوازې د غرنیو او وحشي پتنگانو د
وزرونو سوې ایرې او له ونې رالوېدلې پانې د یادگار په ډول پاتې دي.

۲۰۱۳ مارچ ۲ مه

مرگوني دره

پوهېرم چې ستا ټول دردونه زما له لاسه دي، پوهېرم چې يو سپېڅلی او مينه ناک زړه زما له لاسه مات شوی، خو زه هم د تقدير لاسونو مات کړی يم، ما لا په هغه لوري سفر نه دی پيل کړی، چې ته مې روان گڼې.

زه لاهم د درد په همغه څلور لارې کې حيران ولاړ يم، ځان په ټول عالم کې راته يوازې ښکاري. په ذهن کې مې ته روانه يې، گورم دې چې هر ماښام تروېده کېدو وړاندې او تر سهار وروسته دې زما خبره مخې ته ولاړه وي، خو کرکه رانه نه لرې، زړه دې لاهم همغسې مينه ناک او سپېڅلی دی، لاهم همغسې دکور له کړکۍ وړاندې شنه ځنگل ته گوري، زما تېر يادونه او له ځنگل سره تړلې مينه په کې حس کوي.

خو زه لاهمغسې په تړمۍ کې لار ورکې ولاړ يم، ما لا لوری او منزل نه دی ټاکلی. نه غواړم د نورو له عينکو د ژوند مرگونې او خطرناکې درې ته وگورم، هغه دره چې په غرنیو گلونو او وږمو به ډکه وه او پسرلني باران به جنتي رنگونه په کې وشیندل، نن د ناهیلۍ او درد تروړميو نيولې، زړه چې په کې ورک شم، خو تاغوندي نه وایم چې هېر مې کړه.

په ياد مې ساته، زه په يو چا پسې نه، په يو څه پسې ورکېرم.

۲۰۱۳ اپرېل ۲۴

جزا

هغه د لوړې شملې او شخو برېتونو خاوند د خپلې تمانچې ټول جاغور
د خپلې پېغلې لور په سينه کې خالي کړ، په شونډو يې فاتحانه موسکاه
وغورېده او خپلې مېرمنې ته يې وکتل
پرېږده چې له خپل مين سره يو ځای شي، خوزر جدي شو او د خپلې
مېرمنې تر خوله يې لاس تېر کړ
په مينتوب مې کړې يې، که نه ستا جزا هم له دې مردارې سخته وه!.

۲۰۱۳ نومبر ۲۹ مه

د شاعر مقام

کلونه وړاندې د سیند پر غاړه یو سمسور او زرغون کلی اوبو لاندې
کې، ددغه کلي دوه اوسېدونکي چې ځنگله ته د بنکار له پاره تللي وو،
داسې وخت خپل کلي ته را ستانه شول چې د کلي یوه نښه هم نه وه پاتې.
دغه دوو کسانو یو بل ته وکتل، شخړه یې وکړه، سره خپه شول، یوه
بېرته د ځنگل مخه ونيوه او دویم مخامخ غره ته روان شو.
کلونه تېر شول، یوه ورځ په دغه ځمکه د نوي جوړ شوي کلي خلکو په
کوڅه کې دوه بوډاگان پسې اخیستي وو، یو یې له ځنگله راغلی و او بل
له غره، د ځنگل نه راغلی سړی غلی و، په خبره یې هېڅوک نه پوهېدل،
خلکو به ورته ملنګ او پیر ویل، خو له غره نه راکوز شوي بوډا به ټولو
خلکو ته د هغوی په خوږه ژبه سندرې او شعرونه ویل، د دوی تر منځ یې د
شاعر مقام ګټلی و.

۲۰۱۳ سپټمبر ۱۴مه

يوه شپه

يو مابنام ناخايي له كوره ووتم، خپل كلي مې له ټولو رنگينو او زړه وړونكي بڼكلا سره سره پرېښود، په غونډيو او لمنو كې د گلونو وږم خور و او د مخامخ غونډۍ له شانه د كلي د رمې د گونگرو شرنګا رانږدې كېده، چې د سپين ږيري شپونكي د لارښوونې له مهربانۍ ډك غږونه ورسره ملګري وو.

كروندګر او نور له كلي وتلي خلك بېرته را روان وو، خو يوازې زه له كلي بېرته وټم، هغوی به د مابنام په ترږمۍ كې يوه شېبه تم شول، ما ته به يې په ځير ځير وكتل، خو چې د كوم نا اشنا ګومان به يې راباندې وکړ، نو بېرته به روان شول او سترګې به يې په کړکيو او بامونو لګېدلو خراغونو پسې واخيستې.

زه زړه ماتۍ وم، ځان راته تر ټولو ناکام او ناهيلي بڼکارېدو، غوښتل مې هېڅوک هم زما د ورکېدو په راز پوه نه شي او کليوال تر عمره عمره د يوه زلمي د ناخايي ورکېدو كيسه په ياد وساتي او د دوبي له دا ډول ګرمو مابنامونو سره زما نوم هم تړلی وي.

زه دومره په منډه او ترهه لارم چې شېبه وروسته مې كلي له سترګو پناه شو، يوازې د لوړو ونو په څانګو كې پناه او تن سيوري ډېږېدل او بڼکارېدل، کټ مټ لکه زما زړه چې اندينښنو او ناهيليو لاندې کړی و.

په وروستي ځل مې دا هر څه له سترگو تېر کړل او د یوې شنې خو اغزنې دښتې پای ته رسېدلی وم، دلته هم هرڅه خپلو ځالو ته ستنېدل او د خوښۍ غږونه یې ایستل، بیا هم یوازې زه ددوی خلاف روان وم.

د دښتې په پای کې راته یو ستر او دنگ غر مخامخ ودرېد چې سړيې تر اسمانه رسېده او په سړيې سپوږمۍ څرکونه وهل، ما کله هم دومره لوړ او دنگ غرنه ولیدلې، غوښتل مې پرې وڅېژم، خو چې کتل مې د ختو یوه لاره هم نه لري.

حیران ولاړ وم، په تیاره کې یوې نرۍ لارې ته څیر شوم ځای په ځای کښېناستم، ستا د پلونو خاپونه او خوشبويي په کې وه او پوه شوم چې ته له ماوړاندې ددغه غره لومړۍ ختونکې یې.

لاره مې بدله کړه، شېبه وروسته یوه لوي سمندر ته ورسېدم چې بله غاړه یې نه ښکارېده او د دښتې غونډې پراخه و، د ساحل په غاړه سترې کښېناستم، کبان خپلو غارونو ته ننوتې وو.

له ساحل نه مې یو موټی خاوره را اوچته کړه، ستا د بدن خوشبويي په کې وه او چې ځمکې ته مې وکتل، نو ستا د پلونو ښې لانه وې وړانې او شکېدلو بوټو ښودله چې تا هم د پورې وتلو لپاره لومړي قدمونه همدلته اېښي.

بیا مې لاس په تندي کېښود او لاره مې بدله کړه، له لنډ مزل وروسته دایرو او سکروټو یوه ستر امبار ته ورسېدم چې بل خوا ترې یوه لاره هم

نه وه ، ایرې په مړې کېدو وې، خو بیایې هم د شپې په زړه کې سپرغی-
شیندلې، له ناچاری مې په همدې ډېری لومړی قدم کېښود ، خو چې کتل
مې له ما وړاندې پرې چا قدم اېښی، ورټیټ شوم، بیا هم ستا د وجود
وږمه او د سوو وزرونو بوی په کې و .

لاره مې بدله کړه او په همدې تیارو او نابېلده لارو له اوږده منزل
وروسته مې پام شو چې د یوه اوچت گړنگ په سر ولاړ یم او په زرگونه
متره لاندې ساحه کې داسې تیاره خوره ده چې هر سیوری په کې
وېرونکې او خوړونکې بلانېکاري.

ځای په ځای کېناستم په یوه تېره ډېره مې لاس کېښود او لوندوالی مې
حس کړ او چې سترگو ته نږدې کړ، نو تازه وینې وې او ستا د وجود
خوشبویی یې شېنډله ، پوه شوم چې دلته هم له ما وړاندې ته در دبدلې
یې .

نور نوراکې د منزل حوصله نه وه پاتې، پوهېدم چې هر لوری او پړاو له
ما نه وړاندې تالیدلی، بېرته را پاڅېدم، د کلي په لور را روان شوم او
خو چې کلي ته را رسېدم، نو شپه تېره وه او د سهار مهربانه لمر کلی په
غېږ کې اخیستی و، خو زما اوږدې د ناهیلیو له درانه بار نه سپکې وې،
مخامخ راته تاله مینې ډکه غېږ خلاصه کړې وه او په موسکا دې راته
وویل: "راشه! ایله اوس دې زه ومندلم، خپل منزل ته پخیر راغلې!"

۲۰۱۳ جنوري ۱۸مه

وروستی ماښام

زه پوهېدم چې یوه ورځ به مې روغ زړه د ایرو په امبار او د سوو خاورو په یوه داسې ډبرۍ بدلېږي چې د وړلو لپاره به یې له صحرايي بادونو پرته زما اهونه هم دغه دنده تر سره کولای شي.

زه ان هاغه وخت پوهېدم چې زما دخبرو په مهال به ستا سترگې د لویې لارې د یوه نا اشنا مسافر غونډې په لرې پړاوونو کې خښې وې او زما د درد کیسې او ارادې ته به دې یوازې د سترگو او ښو په مړاوو حرکتونو او خاموشه ژبه ځوابونه ویل.

زه پوهېدم چې ته له ما سره یې خو سترگې دې ډېرې وړاندې په هغه دښته کې گڼدلې چې یوازې توب او چوپتیا یې ستا د ورتلو لېونی انتظار باسي او تلونکو سیورو درته لارې نیولې دي، ستا په نظر کې د هغه وېرونکي او وروستي ماښام وېره وه چې ډېر وړاندې درته داندیښنو او حسرت د غرونو په لمنو کې تم و.

تا په همدغه خوشېبو کې یوازې د همدې سوچونو په جال کې نښتې وې چې په هغه لور دې مزل ملگری نه شته او په کنډو کېر لارو به دې هېڅوک هم د تندیک خوړلو پر مهال دلاس نیولو لپاره نه وي ولاړ.

ته په ما او ژوند دواړو بې باوره وې، سره ددې چې زه دې ژوند وم، خو د ژوند په څېر درته نه ښکارېدم او زما د زړه پټې اندیښنې دې زما د پښمانۍ د ښو او څلو په نوم منلې و.

تا اخبر دې ته هم نه کتل چې ما له ټولو خلکو مخه ښه کړې وه ، د سفر جامې مې په تن وې او له وړاندې پړاوونو مخکې مې ستا په پښو کې د يون حوصله او د خپلې رنگين ماضي ت خو ښکلي انځورونه ليدل.

زه له تا سره يو ځای روان وم، خو تا دا حس نه کړه، چې زما د يون لوری کوم خوا دی او چېرته ځم؟ زما گناه يوازې دا وه، چې ما دا جریت او بې ادبي ونه کړه چې ستا نه وړاندې شم او ته دې پلونه مې دې ستا تر قدمونو لاندې شي.

زه ستا په سترگو کې د مزل د پيل يوې اشارې ته تم وم، په سترگو کې مې د اجازې غوښتنه کوله، خو تا نه حس کولم، د هغه پيغمبر غوندې دې په سپېڅلي نظر اسمان ته کتل چې د وحې د راتلو انتظار وي، خو په ځمکه ولاړ هغه کس نه دې ونه کتل چې کتو او يوې اشارې ورته د وحې مانا درلوده.

بالاخره هغه شېبه راغله چې ته روانه شوې، له سره دې تر ژبه لاندې مخه ښه وکړه او همداسې روانه شوې، د مازديگر په گردونو او طلايي وړانگو کې مې له سترگو پناه شوې، خو زه لا هم په درناوي او خاکساری هملته ولاړ يم، يوازې دومره احساسوم چې زړه مې د پخوا غوندې روغ نه دی او سترگې به مې له نني ماښام وروسته د راتلونکي دغه ماښام سپوږمۍ ونه گوري.

۲۰۱۳ فبروي ۱۷ مه

اتله

په دې ترږميو او تيارو کې اوبسکې مه تويوه، د کوټې په کونج کې ستا
د خاموشه سلگيو سونې سونې هېڅوک هم نه اوري خو ته به قاتله شې.
ته پوهېږې چې هره شېبه په خپل ستوني کې څومره تاندې سلگۍ وژنې؟
ته ولې له خپلو سترگو د خوب طلايي مرغان بېنوا شړې؟

هغوی اخر په دې گلابي اسمان کې کوم خوا الوت وکړي، هغوی خو
تا ته ستا د محبوب له پيغام سره راځي، دا گناه خو ستا ده چې دغه
قاصدان له راوړي پيغام سره خپل حضور ته نه پرېږدي، نور نو دا سلگۍ
او خوبونه مه وژنه، هسې نه چې څوک درته قاتله ووايي.

۲۰۱۲، د اپريل لومړۍ نېټه

غرني گل

يوکليوال سړی تر ټولو اوچت غره ته وخوت، د پسرلي ښکلا او غرنيو منظرو ترې ستړيا هېره کړې وه، نا اشنا او نوي غرني گلونه يې له سترگو تېرېدل. د يوې ډبرې په څنګ يې په راشنه شوي غرني گل سترګې ولګېدې، له زړه نه يې خوښ شو، بله لاره يې ونه ليدې، مجبور شو چې له رېښو سره يې را وباسي.

گل يې له ځان سره کلۍ ته راوړ، تازه غوړېدلې څانګې يې يو څه مړاوې شوې وې. د خپل کور د انګړ د نورو بوټو ترڅنګ يې په خاورو کې خښ کړ، اوبه يې ورکړې او خپله د انګورو د تاک سيوري ته ويده شو، ساعت وروسته يې چې سترګې وغړولې گل مړاوی او ښکلا يې له لاسه ورکړې وه. کليوال سړی غوسه شو او گل ته يې وويل:

ته څومره کبرجن او مغرور يې! هلته دې په هاغه وچ کمره کې نه خاوره د خاورې په څېر وه او نه دې په مړه ګېده اوبه ليدلې وې، دلته مې هرڅه درکړل، نرمې خاوره، د منګي له اوبښکورنې اوبه، خو بيا دې زما په انګړ کبر وکړ، هسې مې درسره دومره نيکې وکړه او ځان مې ستړی کړ.

کليوال بېرته ويده شو، خو د مړاوي شوي غرني گل درد او فرياد هيچا هم هس نه کړ، د هغه چيغو ټول کلۍ په سر اخيستی و او د ماتو څانګو له درده يې نارې وهلې ... "انسانه! ستا مينه څومره له وحشته ډکه ده، تا

هېڅکله هم د خپلې مينې مقام او منبر ونه موند ، ستامينې لاهم د عقل
جامې نه دي اغوستې او خپل بربنډوالی درته نه ټکاري، تا لاهم د
ازادۍ لاره نه ده ليدلې او نېکيو دې د زرگونو بديو جامې اغوستې ..."

زه خپل کليوال په گاونډ کې د خپلو کتابونو منع کې وينس ناست وم، د
غرني گل خبرې مې واورېدې او ډېر نور کليوال يې هم په ژبه پوه شول،
خو هغه ستړی کليوال اوس هم په خپل انگر کې د انگورو تر تاک لاندې
ويده دی.

۲۰۱۴ د مې ۱۲ مه

مینه او دعا

هر وخت مې چې د ناروغۍ په بستر د آرام ساه اخیستې، نو پوهېدلې
یم چې ستا په زړه کې د دعا الفاظو غزونې کړې، خو غږېو دومره نیولې
یې چې د شونډو خوځول هم درته گران ښکاري. زما لپاره همدا بس ده چې
در یاده یم او په دې له ټولو خلکو ښه پوهېږې چې ولې ناروغه یم او کله
به روغه شم.

اوس زما دعا گانې له هغه چاسره ملگري دي چې هر سهار ماښام مې
راته لاس په نام ولاړ دي او د دې ښار په غوره طبیبانو مې گرځوي، رښتیا
هم هغوی څومره پاک زړي دي، کاش ستا په ځای له دوی نه پر یوه مینه
شوې وی او د طبیبانو وخت مې نه ضایع کولی.

۲۰۱۴ د مارچ ۳۱مه

نالوستې مینه

کله مې چې خپل وروستی شعر بشپړ کړ او په پوره درناوي، ستا په حضور کې د هغه وړاندې کولو ته حاضر شوم، نو ستا شونډې درېدلې او سترگې دې د شعري پاڼو پر ځای زما د قلم په ډډو لگېدلو طلايي غميو کې ګنډلې وې.

ایله هلته وپوهېدم چې خپل ټول شعرونه مې یوې نالوستې مینې ته لیکلي دي.

۲۰۱۳ اکتوبر ۱۹مه

شېبه

اوس هره ورځ د لمړختو او غروب پر مهال، د خپل ژوند د کتاب خورې
ورې پانې او تت بابونه يو پر بل پسې اړوم، خو تر اوسه مې هم په
کې داسې يوه شېبه ونه مونده چې په کلي کې زما د ماشومتوب د
ماښامونو په څېر ښکلي او د شاعر د خوبونو په څېر رنگينه وي.

۲۰۱۳ اکتوبر ۱۷ مه

جنتي وږمه

ماشوم وم، مور مې يو غرنی گل راکړ، بې رنگه او باد وهلی
معلومېده، د مور سترگو ته مې وکتل او گل مې بوی کړ، په ذهن مې د
کلیوال پسرلي جادويي وږم خور شو، یوې جنتي وږمې په خپل پلو کې را
ونغاړلم.

د فطرت سینگار شوې ناوې غاړه راکړه، غرونو ته وختم، په سیندونو
کې ورک شوم، په چینو کې وبهېدم او د هوا له خپو سره مې لوبې وکړې،
خو چې بېرته را ستنبدم، نو د مور له هر پل سره مې له گلونو ډکې تاندې
ونې ولاړې وې او له هرې ډبرې سره یوه لگېدلې شمعې اېښې وه .

۲۰۱۴ د جون ۴مه

پټه ښکلا

موږ دواړه د ژوند په سمسوره دښته کې د باد له مسير سره څنګ په څنګ روان وو. يوازې خپلې لارې ته مو کتل، شا وخوا ښکلاوې او منظرې مو نه ليدې.

په يوه دمه ځای کې تم شوو. پاس اسمان ته مو وکتل، يوقوي او د غښتلو پنځو لرونکي شاهين په هوا کې د باد د مسير خلاف روان و، په پوره شهادت يې وزرونه خوځول او طلايي ښکوي يې لمر ته خپله ښکلا او ځلا شيندله.

په همدې شېبه زه غلې وم، خو هغه پوهېده چې د څه په اړه فکر وړی يم، لکه زما خيالونه چې لولي راته وويل: بايد همت وکړو، ځکه چې رښتيني او پټه ښکلا له همت او شهادت سره ځلېږي او زموږ ښکلاوې د بې همتۍ، وېرې او کمزوري هوډ تر پردو لاندې په مرګونې خوب ويږي دي.

۲۰۱۴ د جولای ۷مه

کاغذي گلونه

هغه ټټکلي ورځ درياد کړه چې د پسرلي په شنه سهار درته په بڼ کې د ساعتونو ساعتونو انتظار وم او له لمر راخټو سره دې د گلونو يوه گېډۍ راکړه، پرته له دې چې ورته وگورم، گلونه مې غېږ کې ونيول او ستا د مخ په ننداره وم.

کله چې روانېدلې، زما سترگې له اوبڼکو ډکې شوې، ستا راکړو گلونو ته مې پام شو، خو وږمه او نرمي يې نه وه. په لومړي ځل مې د کاغذي او مصنوعي گلونو ډالۍ وليده او د بڼ رنگا رنگ گلونو ته مې وکتل.

۲۰۱۴ د فبروري ۲مه

ای زما ستونزو !

ای زما ستونزو! د دې نړۍ ډېر دردېدلي وگړي له تاسې شکایت کوي، د شپې او ورځې په پټه او ښکاره په چیغو چیغو ژاړي، په تروږميو او لمر څرک کې سلگۍ وهي، خپلو دوستانو او خواخوږو ته خپل دردونه او شکایتونه بیانوي، د هغوی د درد او ستونزو کیسې، کوڅه په کوڅه، کلي په کلي او ښار په ښار د سکروټو په څېر خورېږي، ډېر نور خلک یې هم په اړه سوچونه او پټې خواخوږۍ څرگندوي.

دوی د خپلې نړۍ د بې وزلو او دردېدلو وگړو په نوم ستایي او دا چې لاهم په دومره درد او ستونزو کې ژوندي دي، د اتلانو او درحم وړ انسانانو په توگه یې یادوي، خو داسې کسان هم کم نه دي، چې په دوی پورې خاندې، له درد او زگېروو یې د یوې ښکلې سندرې په څېر خوند اخلي، که مخامخ نه وي نو په ذهن کې ورسره ناڅي. زه بیا له دوی نه بیخي بل ډول یم، له تاسې او د خپل ژوند له بل هر کړاو

سره له زړه نه مینه لرم، حتی هغه وخت مې هم زړه نه ماتېږي چې د خپل پلار په قبر د گلونو گډې رډم او په هدیرو کې د خپلو نوم ورکو دوستانو بې نښو مزارونه لټوم.

اې زما ستونزو! زه مو په بیا بیا منندوی یم، بیا بیا مو په خپلو شعرونو او سندرو کې د شکایت په ځای بې ساري ستاینې کوم. همدا تاسې وئ چې زما زړه مو صیقل کړ، زما ذهن او ضمیر ته مو د صبر او استقامت طلايي پوښ ورکړ. همدا تاسې وئ چې ما ته مو خپل دوستان او دوښمنان په ښه ډول را وپېژندل او له سلگونو مخ پټو خبرو مو تور نقابونه لرې کړل.

ستاسې له برکته زه اوس په سلو خبرو او سلو نقابونو کې پټ انسان پېژنم، په شونډو نخېدلې زهرجنې او د شاتو په خبر خوږې موسکاوې سره بېلولم شم، اوس مې پرېکړه کړې چې له ډېرو تش په نامه ښاغلو د تل له پاره لاره بېله کړم.

ځکه اوس راوینښ شوی یم، د دې پر ځای چې له چاسره متقابل عمل وکړم، لاره ترې بېلوم، حتی هېروم بې، د خپلو خوږو دوستان له البم نه بې تصویرونه سیند ته غورځوم، باید همداسې وکړم، ځکه اوس د خپلو دوستانو په سترگو کې د لومړي نظر په مانا پوهېږم او راته څرگندېږي چې هغوی راسره د ژوند تر کوم پړاوه ملګري کولای شي! اې زما ستونزو! همداسې تاسې وئ، مننه درنه کوم چې د ژوند په ریښتني مانا مو وپوهولم او د دوستانو د انتخاب ځواک او شعور مو

راکړ، اوس په دې په دې پوه شوم چې لارې مې له چا سره شریکې او له
چا نه بېلې دي.

ډېر ښه وشول، د ژوند په قدر پوه شوم، له یوه درانه خوبه موراوینښ کړم،
که تاسې نه وئ، نو تر ښه به د بې پروایۍ او خوشباورۍ په رنگین سمندر
کې ډوب وم هیله ده چې یوازې مې پرېږدې، زه د اسرافیل تر شپېلۍ
پورې درسره مینه لرم او په خپله ټوله لېوالتیا مو غواړم، هغوی چې په
ژوند کې تاسې نه لري، نو د ژوند په مانا هم نه پوهېږي!

۲۰۱۳ مې ۱۸مه

انځور

د باد د ډېرې کمزورې څپې له را الوتو سره هم سترگو ته لاس نیسم،
ددې لپاره نه چې زه له بادونو سره نا اشنا یم، یوازې ددې لپاره چې زما په
سترگو کې ستا د وروستي دیدن پرمهال پاتې انځور وړان نه کړي
هسې نه چې له وړاندو سره یې په خپلو کسو کې ستا د تازه انځور د
کښلو پرمهال مې ذهني گډوډۍ واخلي او ستا د ښکلا په انځور کې رانه
دروغ وویل شي.

۲۰۱۴ د مې ۸مه

ستالیه

کله چې د تگ پرمهال سترگې پټې او لاسونه راته په دعا اوچت کړې، نو
د خپل منزل له راتلونکې سترو څخه یې پروا په یوه بله رنگینه نړۍ کې
گرځم، هغه نړۍ چې جنتي هوا لري او ما پرې د سکون نوم اېښی.

زه پرېستې گورم چې د دعا د امین له پاره دې لیکه ولاړې وي او
د اسمان په لور په خوښۍ پروازونه کوي، ما هم په وزرونو ورسره واخلي،
د منزل په لور مې په هوا کړي، خو چې تا همغسې پټې سترگې ولاړه
وگورم، نو زه هم درته تم شم او پښې مې بېرته په خاورینه ځمکه مېخ پاتې
شي.

زما تگ له څومره درد او ستا دعا له څومره سپېڅلو رازونو او نازک
خوږلت ډکه ده. هوزه نور ځم، لپه دې پر مخ راتېره کړه، هسې نه چې په
دغه شېبه د اسمان له اوبښکې ډکې سترگې هم له درناوي بندونه مات کړي
او ستا اوبښکې په کې ورکې شي.

۲۰۱۴ مارچ ۳مه

وچ شوی گل

گل دې راکړ او ولاړې، ستا انځور تر ډېره د همغه تازه گل په پانو کې پاتې و او د گل د ښکلا یوه برخه شو. هو! له مانه دا هم هېر شول چې در پسي وگورم، و دې خاړم او په زوره زوره درپسي چيغې ووهم، خونه پوهېږم چې تا د راکړي گل په پانو کې څنگه اثرناکه او خماري وږمه شیندلې وه چې زه یې له ځمکې سره د ونې په څېر کلک وتړلم. اوس چې ستا د بېرته را ستنېدو شېبې را لندې شوې، نو زما زړگی په رېږدېدو دی، گوټې مې لږېږي او له وچ شوي گل نه یوه یوه پانې ځمکې ته لوېږي.

ستا هر کلی رانه هېر دی، په یوه ښکلی عذاب کې راگیریم. کله چې ته ماته را ورسېږي او زما په لږزنده گوټو کې خپل وچ شوی گل وگورې، نو زه به څه ځواب درکوم؟ کاش چې طبیعت ژبه درلودی او هوا درته هغه ټوله کیسه کړې وې چې ستا په نه شتون کې دلته په ما تېره شوه او رېښو مې د خاړو رنګ واخیست.

۲۰۱۴ فبروري ۲۳ مه

چې پسرلی شي

له پسرلي سره؛ ددې لپاره نه چې غرونه او لمنې شنې کېږي، ددې لپاره نه چې له ويالو او سيند غاړو د لنډه بل او له دښتو او لمنو د سپېلنيو او شينشويو بوی راځي، ددې لپاره هم نه چې کروندې، پولې او پټې به د شپانه د شپېلۍ او د ژمي سړو وهلي کروندگر د سندرو غږ واورې.

ددې لپاره هم نه چې د باران ميده خاڅکي او د ناوو مترنم اواز به راته د ماشومتوب د پاچاهۍ څو تللې ورځې بېرته راياږي کړي، يواځې په دې ورسره مينه لرم چې په راتلونکې ستاسې د دروازې او انگرې په منځ کې ولاړې ونې هم هغسې گلان او رنگونه شيندي، له کوم رنگ چې تا خپلې ټولې جامې گنډلې.

اوس داسې فکر کوم چې د کوڅې د ټولو کورونو په دروازو او انگرې کې ولاړو گڼو ل و ن ستا له جامو رنگ اخيستی.

۲۰۱۴ د فبروري ۲۳مه

د خدای زور

مور مې راته وايي:

زويه! ته زما د نورو اولادونو په څېر يو اولاد يې، خو هر وخت چې د خلکو منځته ننوتې د هغوی خدمت دې وکړ، د سپين پيري او بوډۍ لاس دې ښکل کړ، د همزولو قدر دې وکړ او د ماشومانو په سر دې لاس راتېر کړ؛ نو هلته بيا د خلکو په منځ کې خپل ځان پيدا کوي. کونښن کوه چې په خلکو کې ژوند وکړي، له خلکو لرې ژوند مرگ دی، ته کمزوری يې خو که د خلکو منځ کې وي؛ نو ستر ځواک يې، زموږ نيکونو وييلي چې "د خدای زور د خلکو زور دی"

۲۰۱۴ د فبروي ۲۰ مه

زما خوښي

زما په هره خوښۍ بيا هم د غم او وير سيوري خپور و. زه هېڅکله
وزگار نه شوم چې خپله خوښي ونمانځم او له خدايه د هغو خو شېبو مننه
وکړم چې زه يې په کې ستا د مينې په اسماني ډالۍ ونازولم.

زه پوهېږم چې زما د وزگار تيا او مننې کولو وخت هغه مهال راځي، کله
چې ستا په لور د يوه اوږده سفر لپاره ملا وتړم او له خپلو ټولو مينه گرو
ملگرو سره په مينه مخه ښه وکړم.

۲۰۱۴ د جون ۱۳ مه

انسان او خدای

سره له دې چې د خدای "ج" په شتون او عظمت یې پوره باور درلود، بې ساري مینه یې ورسره وه او د ځمکې پرمخ یې د هغه د استازي په توګه یوه سپېڅلې دنده اجرا کوله، خو د ادم د دغه زوی په زړه کې بیا هم دا هیله وه چې خپل محبوب مخامخ له نږدې وګوري. خدای "ج" ورته وویل چې د دې غوښتنې په اړه دې کوم ممانعت نه لرم، خو ته به یې توان ونه لري او زما لیدل به درته ګران وي، خو بنده د خپل فطرت له مخې همغسې شله و، غوښتل یې خپل محبوب له نږدې وګوري او خپله دا غوښتنه یې پوره شي.

خدای "ج" ته ګران و او غوښتنه یې قبوله کړه، په یوه توره وهمناکه شپه یې خپل نور د طور پر ځمکه ور وښود، د تلوسې اخیستي انسان سترګو د دغه نامريي جلوو د لیدلو تاب ونه درلود، په کمزوري زړه یې ضعف راغی او په هغه ځمکه ځای پر ځای کېناست چې د خپل خالق د ښکلا او عظمت جلوو په خپل نور کې رانغاړلې وه.

کله چې را په خود شو او خپله نړۍ یې حس کړه، بیایې نو هېڅ وخت هم دا غوښتنه ونه کړه او سر په سجده پریوت، ټولو کایناتو یې ننداره کوه

خدای هم په مینه ورته کتل. دا د خدای "ج" او انسان تر منځ لیدنه وه. دې انسان له دې پېښې وروسته خپل پیغام ټولو پیروانو ته ورساوه او د ټولو باور د خپل خالق پر عظمت او مهرباني لاریات شو. له هغې ورځې پېړۍ او زمانې تېرې شوې، خدای "ج" خپله مینه، مهرباني او غضب په بېلابېلو ښو انسانانو ته ورنسکاره کړ، خو اوسنی انسان دومره سپین سترگی شوی چې سترګې یې د دې مینې او مهرباني پر جلوه هم نه برېښي، ښايي پوند شوی وي چې د خپل خالق مینه او غوسه نه شي درک کولی.

دا خو لا پرېږده، هغه ځمکه یې هم په خپلو وینو ولړله چې په طور کې خدای "ج" د خپل جلال او جمال په نامرېبي جلوه ښکل کړې او وینځلې وه، د هغه گران استازي پرې هملته سجده لگولې او د بندګۍ تلپاتې وږمې یې پرې شیندلې وې.

د اوسنۍ زمانې انسان، چې د خدای "ج" مینه او مهرباني نه شي درک کولی، زړونه یې د جلال په نوراني وړانګو نه دي لمبېدلي؛ نو د جلال او غرور وېره هم د هغه په وجود کې ځای نه لري، دی چې خپله ځان د جلال او جمال خاوند ته نه ورنږدې کوي، نو هغه به څنګه دده سره مینې او خبرو ته را وړاندې شي.

۲۰۱۴ د مارچ ۱۰ مه

بښځه

ته د اور او وينو د هېواد، هغه په وينو سره گلغوټۍ يې چې خلک دې يوازې له رنگ او ښکلا خوند اخلي، خو کله يې هم دا سوچ نه دی کړې چې ستا سور رنگ له څه جوړ شوی او ولې په وينو سره يې؟ ته هغه اسماني پرېښته يې چې د خدای په نړۍ کې، په اور سوې او سوزنده ځمکه را کوزه شوې، خو د دې پرځای چې د پښو نازکې گوتې دې، له سوزېدو وساتي، خپل مخ دې راپټ کړ، خپله انساني ښکلا دې په تور پروونې کې را ونغاړله.

ته پرېښته يې! ته د نارينه ښکلا او ځواک يې، ته هغه پرانېستي کتاب يې چې هر څوک دې نه شي لوستلی او په ژبه دې يواځې هغه کسان پوهېږي چې د معنويت په اوبو يې خپلې سترگې وينځلي وي. هو ته پرېښته يې! هغه پرېښته چې په سپينو جامو دې د دې خاورې غبار او لوگي پرېوتی، خو رنگ دې نه دی بايللی.

۲۰۱۴ د جنوري ۲۹مه

د ازادۍ وږمه

مور يې په زندان کې وه. تل به يې خپل کوچني ماشوم ته چې په زندان کې زېږدلی و، د بهرنۍ او ازادې نړۍ کيسې کولې. خپل ماشومتوب به يې ورته يادوه، خو کوچنی زوی به يې له خبرو ستړی شو؛ د زندان د تنگې کرکۍ په وسپنيزو پنجره به يې نازکې گوتې کېښودې او بيا به يې سر د مور په غاړه دننه کړ، د ازادۍ ښکلې وږمه به يې حس کړه.

د مور سترگې به يې هم له اوبکو ډگې شوې، حالت به يې هغې ښوونکې ته ورته و چې په درس پوهېږي، خو خپل زده کوونکي نه شي پوهولی. پوهېده چې خپل ماشوم ته ښکلي دروغ وايي، زړه يې پنجرې ته شا کړه، په تنگه کوټه کې به تياره خوره شوه او نور به نو د دې سيوري هم نه ښکارېده.

۲۰۱۳ دسمبر ۲۹ مه

په خدای دې سپارم

د مخه ښې پرمهال مې مخې ته مه ودرېږه، هسې نه چې په چيغو چيغو
ټوله کوڅه خبره کړم او ته له هغه سفره پاتې شې چې زما لپاره یې
کوي. زه چې اوده وم، ته پاڅه، ولاړ شه او چې له کوره ښه لرې شوې، نو
په خپلو غوږونو کې ګوتې کېږده، یا دې مبایل کې کومه سندره
اوره، ځکه چې هلته به زما چيغې د تم کېدو نه وي او نه به د چا پروا
ولرم.

مه بې زړه کېږه، هر څه په زړه تېر کړه، خور استون نه شې، ځکه ستا
سفر زما لپاره دی او زه مې خپل ګران ته ځای پرځای ناستې نه، حرکت او
سفر غوره ګڼم هو ګرانه!

په خدای دې سپارم!

۲۰۱۳ د اګست ۱۳مه

دروغ

کله چې ټول طبیعت زما د محبوب جامې واغوندي او هره خوا راته
یوازې د هغې په خبرو پوښلي ښکاره شي، نو زما خپله خبره به هم پردي
وي، ځکه چې زه هم د طبیعت یوه برخه یم او ټولو ته به په کې ته ښکاري،
اوس راته ووايه چې تال له خلکو څنګه پټه کړم او تر کومه به ورته دا
کمزوري دروغ وایم چې زه دې نه پېژنم؟

۲۰۱۳ د اپرېل ۱۰مه

سندر غاري

همدا اوس مې هم په غوږونو کې ستا د تازه سندرې شور څپې
وهي، په تالار کې د ناستو کسانو د لاسونو چکچکو مې د اورېدو حس
دومره کمزوری کړی چې د خپل زړه دریا هم نه اورم.
باید وپوهېږې چې ما درته هېڅکله هم لاس نه دی پر کولی، زه هېچا ته
هم د کاذب شخصیت ورکولو عادت نه لرم. ما درته په تالار کې ډېرې
چينغې ووهلې، چا مې غږ وانه وربډه، دا دي يو ځل بيا درته وایم:
هغه ښاغلي چې تا ستایي او چکچکې درته وهي، هغوی ستا د هنر،
اداگانو او سندرو مینه وال نه، بلکې ستا د وجود او ښکلا لېونیان دي،
ځکه ستا هنر لا هغه مقام ته نه دی رسېدلی چې په زرگونو زړونه په یوه
شور وپاروي.

۲۰۱۳ د نومبر ۳۰مه

ژوندۍ کيسه

خو پېړۍ وړاندې په دې جونگره کې يو مين او سپېده، د شاوخوا ټولو کلو لارې او کوڅې يې له زهېرو او کاواکه قدمونو سره اشنا وې، خو هېڅکله هم پر دې بريالۍ نه شو چې د رواجونو له فولادي دېوالونو او سرو کرښو هاخوا د خپلې مينې په رنگينه نړۍ کې قدم کېږدي. هغه په خپل دې ارمان پسې ملنگ او يوه شپه په خپله جونگره کې له يو عالم ناهيليو او ماتو سره مړ شو. پاک زړو کليوالو له هديرې لري په خپله جونگره کې خښ کړ، خو د مينې کيسه يې ژوندۍ پاتې شوه. يوه پېړۍ وروسته يې د هغه پر جونگره يو ښکلی زيارت او دنگ څلي جوړ کړ، په ډېر کم وخت کې په ټوله دره کې د يوه لوی انسان په نوم مشهور شو. اوس ورته سهار او ماښام مينان راځي، د زيارت جنډې يې ښکلوي، تر همدغه دنگ څلي لاندې اوښکې تويوي. له دوی نه هر يو له خپل محبوب سره ترې د وصال هيله او دعا کوي، خو هغوی نه پوهېږي چې تر دغه څلي لاندې ويده انسان خپله هم په همدې ارمان له نړۍ سره مخه ښه کړې او تر دوی هم بې وسه و.

۲۰۱۴ د اکتوبر ۳۰مه

ټکنالوژي

د پوهنتون د مطالعې او معلوماتو په تالار کې د پوهنتون یوه افغان پروفیسور په بشري ژوند د معاصرې ټکنالوژۍ د اغېزو او سترو گټو په اړه لکچر ورکاوه.

د نړۍ د بېلابېلو هېوادونو محصلین او د همدې پوهنتون استادان ورته غلي ناست او د پروفیسور مطالعې او معلوماتو ته ګوته په غاښ وو.

پروفیسور له یو ساعت لکچر وروسته د ګډونوالو په چکچکو بېرته خپلې څوکۍ ته را کوز شو، ټول ورته د درناوي په دود په خپلو ځایونو کې ودرېدل او په سترگو کې یې ورڅخه بې ساري مننه په څپو وه. له ځنډ پرته د څو دقیقو تفریح لپاره د سټیج شاته د ټلويزیون لوی لگېدلی سکرین روښانه شو، د کوم اروپایي ساینسي ټلويزیوني چینل خبرونه پیل شول .

د امریکا د ناسا ادارې د نوو پرمختګونو او سپوږمکیو په اړه تازه راپور خپرېده، په مریخ او نورو سیارو کې د انسانانو د ژوند د امکان برابرولو په هڅو خبرې روانې وې.

د راپور له خلاصېدو سره په ټلويزيون ناخاپه د افغانستان تصوير راغی، د چاپيريال او طبيعت په اړه يو راپور پيل شو، د خټينو کورونو ورها خوا په غرونو او کروندو کې خلکو د ځان تودولو او سونگ د لرگيو لپاره شنې ونې پرې کولې. په بله صحنه کې څو ماشومانو د اوبو په روان ټانکر پسې بوشکې په لاس منډې وهلې .

ټولو محصلينو او استادانو د افغان پروفيسور خوا ته سترگې واړولې، د پروفيسور په تندي خولې را ماتې وې او د نيکتهايي په خنده يې ژر ژر خپلې عينکي پاکولې.

۲۰۱۵ د فبروري ۱۳مه

لومړيتوب

درې واړو ماشومانو د هوټل مخې ته په پلاستيکي کڅوړو کې کاغذونه او خټلې ټولولې، هوا سره وه، د باران له یخې خپې سره زړه نا زړه په مخامخ هوټل ورننوتل، د بخارۍ له تودې هوا سره یې د رنګارنګ خوراګونو بوي هم پزې وتخنولې.

د هوټل د خدمتګارانو له وېرې د بوټ وېستلو په ځای کې غلي ودرېدل، د خلکو خنداګانې او خبرې یې اورېدې، څنګ ته په دېوال لګېدلي ټلويزيون ته یې پام شو.

ډله ښکلو کوچنیو نجونو او هلکانو په تودو جامو کې لوبې کولې، په بله صحنه کې د اوږده مېز له پاسه ډوډۍ ورته اېښې وه او خندل یې، له یوه موزیک وروسته بله صحنه را ښکاره شوه د کتابونو له کڅوړو سره په یوه مرمړین دهلېز کې روان وو، د کومې موسسې خارجي کارکوونکو ورته چکچکې وهلې، د ټلويزيون په صفحه په غټو کرښو وليکل شول "ماشومانو ته لومړيتوب"

خو همدا شېبه د هوټل د دوو خدمتګارانو پام ورواوښت، د بخارۍ له څنګه یې لرګي را اوچت کړل او د ټلويزيون څنګ ته په ولاړو ماشومانو یې ورنږه کړې.

ماشومانو له وېرې شاوخوا وکتل، د هېچا پام هم دوی ته نه و، په یوه منډه د هوټل له دروازې ووتل او تر وړاندې سړک پورې یې د هوټل د خدمتګارانو له وېرې په باران کې منډې وهلې.

۲۰۱۵ د فبروري ۸مه

بنکلا او ملنگ

په زرگونو بڼو او خبرو راڅرگنده شوې، په هره بڼه کې تر پخوا بنکلي او زړه را بنکوونکې وې، کله به دې په بنېښه يي پيالنه کې د بندي سپين نرگس جامې اغوښتې وې او کله به د لرې دښتې د تندي وهلي غاټول په خبر مړ اوې ولاړه وې.

تا غوښتل چې په خپلو دې ټولو پردو کې زما ستره مينه وازمايې، زما له سترگو او زړه نه امتحان واخلي، خو ما په خپله مينه له باور ورها خوا ايمان هم درلود او ستا په هره بڼه کې مې يوازې ستا د زړه او ضمير سپېڅلې وږمه حس کوله.

زه پوهېږم چې دا ته يې او ټوله يوه بنکلا ده چې د يوه ملنگ انسان د زړه او نظر امتحان اخلي، خو نه پوهېږي چې د هغه زړه هم د خپل نظر د پنځرو شاته بنديوان دی او له خپل زندان سره بې کچې مينه لري.

۲۰۱۵ د فبروري ۷مه

توپیر

د روغتون په انتظار خونه کې یې په لرگینه چوکۍ اړخونه بدلول، د روغتون سپین سړې خدمتگاره ور غوړ ته شوه .

زویه اندېښنه مه کوه! خدای به هر څه پخیر تېر کړي، دا د خوم اولاد دی؟ سړي په اندېښنه سر اوچت کړي پنځم... ټولې لونه یې دي. کاش چې خدای دا ځل زوی راکړي. سپین سړې لږ جدي او غوسه شوه .

هی زویه! دا څه وایې، لور او زوی یې چا په کې را اېستلي، هېڅ توپیر نه لري، په دې خبره گنهگارېږې، د خدای غضب به درباندي نازل شي... سپین سړې د زوی او لور د برابرښت په اړه خبرې کولې چې د دهلیز په کونج کې له لگېدلي وړوکی لاسپیکر غږ وشو. سپین سړې په منډه ولاړه او یوه شېبه وروسته بېرته هغه کس ته راغله.

مبارک شه! پخیر تېر شو، د اولادونو مور رکه روغه ده او...

سړي خبره ورپرې کړه

یاني بیا هم نجلی ده؟

سپین سړې د هو په دود سر وخوځاوه او د سړي په جیب یې سترگې وگڼدلي .

زما زېږی... یوازې درې سوه اوغانۍ (افغانۍ) که هلک وی، بیا مې اووه سوه اوغانۍ درنه اخیستي!

۲۰۱۵ د فبروري ۲مه

سولې ته!

اوس نو ته هم زما د ستومانه ژوند د کتاب په پاڼو کې يوه ورکه هيله شوې. له تا سره زما مينه ازلي وه، ته زما د نيکه د پټکي گل او د شملې عظمت وې، ته زما د نيا د ټيکري غرور او سپېڅلتيا وي، خو نن د داسې ناولو کسانو تورو منگولو او دروغجنو ژبو ته لوبدلې يې چې په غوښتلو دې شرمېږم.

هغوی چې په تا پسې نارې وهي، له تا سره يوه زړه هم مينه نه لري او وجدان يې د جگړې په دوزخي لمبو کې داسې سوځېدلی او ټک تور دی چې د مينې په تباشير پرې د جنت د کلمې يو توری هم نه شي ليکل کېدلی.

ته ډېره سپېڅلې يې، خو دغه پست ضميره او پلورل شوو سوداگرو له مور نه په ډېره لويه بيه اخيستې يې، تا اوس د هغوی په رنگ شوې يې، زما په شعرونو او نورو کيسو کې ستا لپاره يوه زړه ځای هم نشته. زه اوس له دې نمايشي افسانو سره هېڅ مينه نه لرم. ته اوس د جگړې رېښتيني کيسه يې او د جگړې له هغو سوداگرو سره اوسېږې چې تش ستا په نوم مين دي، خور وچ يې دې په خپلو تورو منگولو له ستوني نيولی. بيا هم هيله کوم، رانه خپه نه شې، زه دې په دې جامو کې نه غواړم.

۲۰۱۵ د جنوري ۱۲مه

اړيکه

زمونږ اړيکه ډېره عجيبه وه، نه ماته ځان د هغې بنسټونکي بنسټکارېده او نه هم د هغې پوهه د زده کوونکو په څېر ابتدایي او کمه وه. د ژوند ډېر داسې اړخونه به وو چې ما به له یوې زوایې ورته کتل، خو هغې له بلې او د نظرونو دې اتصال به د بشپړتیا تر پولې رسولو.

زمونږ دواړو موخه یوه وه او د فطرت په پټو بنسټونو پسې ستړي ستومانه وو، خو په دې مزل کې مو یو ډېر څه له یو بل نه زده کړل، هغې ماته مینه را وښوده او ما د مینې پاللو او بنسټل ستاینې روزنه ورکړه. هغې زما په مخکې د خپلې بنسټل زرین کتاب پرانېست او ما د دې کتاب په تورو او څپرکو کې د ځان ورکولو او د ابدی حسن د موندلو او لټون هنر ور یاد کړ. مونږ دواړه د یوه به بنسټونکي او زده کوونکي یو .

زمونږ اړيکه ډېره سپېڅلې او عجيبه ده، کله چې سره مخامخ کېږو زړونه مو یو بل ته له ډېر درناوي او مینې زړې زړې وي او یو ډول نه هېرېدونکې خوږلت په کې څپې وهي.

زمونږ لومړۍ ډالۍ د یو بل ستاینه او له مننې وړها خوا په خاموشو ژبو کې پټ رضایت دی چې له پنځو حواسو وړاندې یې له روح سره تار غځولی.

۲۰۱۵ د جنوري ۷مه

شاعرانه عظمت

زه هم نوی ورغلی وم، په ښار کې هر څه راته عجیبه ښکارېدل او په محفل کې لگېدلو شمعو او څراغونو مې سترگې پرېښولې. تر ټولو عجیبه راته د خلکو هغه خوښي وه چې محفل ته یې د ښار د ستر شاعر د راتلو لپاره څرگندوله او په بیا بیا یې له کوچنۍ ماڼۍ بهر په سرو گلونو فرش کړې لارې ته کتل.

حیران وم چې دا خلک ولې د خپل ښار دې شاعر ته دومره درناوی لري، شېبه وروسته چوپتیا خوره شوه، ټول ولاړ کسان په تعظیم ودرېدل، د هغه د گرانښت او درناوي راز را څرگند شو.

د خلکو د یوې کړۍ په منځ کې یو ملنګ مزاجه وچ ډنگر کس مخ پر وړاندې را روان و.

هر چاته یې په موسکو شونډو کتل او لاسونه یې په خپله سینه د درناوي په دود سر په سر اېښي وو، ايله چې د هغه د درناوي او گرانښت په راز وپوهېدم.

هغه د ښار د واکمنانو او خانانو خلاف له خلکو څو قدمه وړاندې نه بلکې په منځ کې په متینو قدمونو او شاعرانه عظمت سره را روان و. ټولو ورته د شور او چکچو پر ځای په خپلو سترگو او لاسونو د پېرزوینې ډالۍ وړاندې کولې او له ډېر درناوي چوپه خوله، خو له یو عالم خوښۍ سره زموږ په خوا را روان و.

۲۰۱۵ د جنوري ۴مه

معصوم زړه

هغه دومره په رنگونو او سینگار کې ډوبه وه چې زما د لیدو پر مهال یې هم د سترگو او نظر شاهین له مانه ډېر لرې د خپلې ښکلا له دنگ او رنگین غره طوافونه کول. یوازې هغه خبرې مې ورته زړه را ښکړونکې وې چې د هغې ښکلا او شخصیت مې په کې ستایلی و. دا هغه وخت نه پوهېده چې زما له ذهن او زړه نه یې پخوانی معصوم انځور په وړاندې دی، کټ مټ لکه په کنگل کښل شوی انځور چې د لمر له راخټو سره ویلېږي.

هغې خپل ژوند د ځان لپاره بې کچې گران کړی و، ما غوښتل چې په خبرو کې مې یوازې سپېڅلی زړه پیدا کړي، خو هغې خپل زړه پټ کړی و، په رنگونو کې د پټې مجسمې ننداره مې کوله، غوښتل یې یو بې الایشه او د معصوم زړه لرونکی ځوان ځان ته تسلیم کړي. زه مغروره نه وم، خو ځکه ورنه د تل لپاره همدا سې روان شوم چې موږ د یوه او بل لپاره نه وو، زما سترگې د هغې د سپېڅلي زړه او معصومې څېرې د نندارې لپاره تړې وې، خو هغه په خپل ظاهر کې ورکه وه، سترگې یې ښکلې، خو زه په کې نه ښکارېدم او گڼ تصویرونه په کې ځلېدل.

۲۰۱۴ د نومبر ۱۸مه

هوسۍ او ښکاري

د ښکار شوې او ټپي هوسۍ له پاره زورور او کمزوری ښکاري څه
توپیر نه لري، د زورور او لوی ښکاري له راتګ سره یوازې کمزوری
ښکاري خپل ښکار زور و ته پرېږدي، خو ښکار شوې هوسۍ ترهمغسې
څېروونکو پنځو او غاښونو لاندې وي. هغه یوازې په بې ساري حسرت
سره د خپلو غوښو د شکولو درد زغمي او په یوه بله بڼه د مرګ او ژوند
تر منځ په کشمکش کې راګیر وي.

۲۰۱۵ د مارچ، ۱ نېټه

شیطاني جالونه

ما خپل ماشومتوب د ښار له شور ماشور او مصنوعي رڼاگانو ډېر لرې د کلي او غرونو په طبیعي غېږ کې تېر کړی، د سپوږمې رڼا ته مې تر لرې پرتو درو سترگې غږولې او خپله خبره مې د لومړي ځل لپاره د غږني فطرت په هنداره کې لیدلې ده.

هلته مې روح د لومړي ځل لپاره د سیند، کروندو، ویالو، چونگنبو او بادونو له شور او زوږ سره پیوند واخیست، زما غوږونه تر هر څه وړاندې د کلیوالي سوچه سندرو، د شپنوله شپېلۍ، د کوچیانو درموله گونگرو او د زانو له کاغ او کوغ سره اشنا شول چې له هرې غږیزې خپې یې سپېڅلتیا خڅېده او زه یې د یوې خاموشه سېمفوني روږدی او مین کړی وم.

خو په ځوانۍ کې له دغه جنتي نړۍ محروم شوم، د یوه تبعید شوي په څېر مې سترگې پټې کړې او چې غږولې مې د غږونو د یوه داسې ناپایه سمندر په غاړه ولاړ وم چې مصنوعي شور یې ټوله فضا په سر اخیستې وه.

په هوا کې د زرگونو راگونو او سندرو زمزمې خورې وې چې مخاطب یې نه معلومېده، لوری او ټاټوبی یې نه و، دلته مصنوعي سازونه او

بېگانه غږونه زما پر غوږونو بد لگېدل، د هرې منظرې او انځور تر شا
تور سيوري بهېدل .

په فضا کې ټول غځېدلي مزي په لوگيو ککړ وو، د غږونو زرين سمندر
په کې هره خوا لارې کولې ، د بنکلو او رنگينو غږونو دا لطافت هغسې
راز او نیاز ته نه پاتې کېده او په يوه زرينه بڼه هره څه را څرگندېدل او
خاص او عامو يې ننداره کوله.

د غږونو دغه بهير د شپې د چوپتيا پر تقدس هم داغ اېښی و، د
سپوږمۍ جلوي په کې ورکې وې، ازانگې يې د ښايښت او سپېڅلتيا تر
اسمان پورې نه رسېدې، هر څه د يوه ستري هوس په لور ښکلې بلنې ته
ورته وو؛ نوځکه خوزه ورته له شیطاني جالونو پرته بل نوم نه شم
ورکولی.

۲۰۱۴ د نومبر ۴مه

ورکتون

د بهرني دفتر مدير د خپلې کاري مرکې پوښتنې پای ته ورسولې، په
څوکۍ کې يې ارامه ډډه ووهله، يوه بل همکار يې خپله څوکۍ زما لور ته
وڅرخوله او له مصنوعي موسکا سره يې زياته کړه.

ښاغليه! دا وي ستا د زده کړې، کاري تجربې او مهارتونو پوښتنې،
اوس به دې لږ تېر ژوند ته ورشو، بيخي ماشومتوب ته دې، کېدای شي د
ورکتون له يادونو او زده کړې دې څه په ياد وي، څنگه او چيرته و؟

پوښتنه يې راته عجيبه ښکاره شوه، يو کليوال هلک او ورکتون! بيا دا
موضوع له کاري مرکې سره څه تړاو لري، دوی فکر کوي چې موږ هم د
بهرنيانو په څېر عمر تېر کړی!

غلی وم، هغه بيا موټي کړي لاسونه ترزنه لاندې کړل او د عينکوله
پاسه يې راته وکتل. ولې غلی شوی، يو څه ووايه، کله کله بايد داسې
عجيبه پوښتنې هم ځواب کړې...

همغه شېبه مې ذهن د دفتر له رنگيني ماڼۍ او بيا د ښار له ستړياوو او
شور ماشور ډېر لرې والوت، سترگې مې پټې کړې، ماشوم شوم، په
ختينو کوڅو کې د ماشومانو شور ماشور، د مرغانو چغ او چوغ، په
خاورو سپېره او په لوبو بوخت همزولي.

زما وړکتون، زما د مور غېږ وه، زما مور یوازې زما پالنې، خوښ ساتلو، نازولو او لویولو ته کار ویلی و، هغې ټوله نړۍ زما لپاره د خپل کور څلورو دېوالونو ته راوړې وه، هغې خپلې ټولې خوښې، هیلې، خنداوې، نازونه، ویاړونه، ستره مینه او ... ماته راکړي وو.

زما د وړکتون دروازه زما د مور غېږ وه، ما د یوې لویې کلا له سترو دېوالونو لیدل چې وړاندې په سترو ونو کې پسرلني مرغان خپلو بچیانو ته له څالو د الوت، لرې باغونو ته د تگ راتگ او سندرو ویلو چل څنگه ور زده کوي.

نرم بادونه د کلي د زړو او تاندو ونو څانگې څنگه له یو بل سره اشنا کوي، له بڼو وروځو د غره په لمن کې له غوړېدو گلونو څنگه خوشبویي را ټولوي او بیا یې څومره په مهربانۍ زما پر وړکتون پاشي.

څاروي، شپانه، کوچیان، د کلي د جومات مناره، په برج ناستې کوترې، د کروندو څنگ ته روان سیند، د ویالو د غاړو ویلني، په کروندو کې د چونگېنو اوزونه، د سنځلو، مڼو، د رمود شرنګانیو، څوړوبیو او چینو شرنګا شرنګ او وږمې راته څنگه د ماشومتوب مهربانه سندري وایي.

له مور پرته مې د څومره، زړو، ځوانانو، بوډاگانو، تر خپلو هم نږدې پردو زما په سر د مینې او مهربانۍ لاسونه چتر کړي، په یوه درد مې د

مهربانی زرگونه خواخوږې سترگې را اوږي او په یوه موسکا مې د
زرگونو خبرو پر شونډو د خوښۍ پسرلي لمنه غوړوي.

زما وړکتون د یوې دروازې پر ځای سلگونه دروازې درلودې، په هره
دروازه کې راته سلگونو غېږو ځای را کړی و، سلگونو شونډو بنکولم او
د ډالیو په باران کې به بېرته خپلې دروازې ته درېدم.

هلته د څو محدود پاڼو پر ځای د مینې او مهربانۍ زرگونه کتابونه
لوستل کېدل، هلته راته سلگونو ښوونکو د خپل زړه او تندي پانې
پر انېستې وې، زما روح ته یې نامرېي روزنه او پالنه ورکوله. زما له مور
پرته سلگونه نورو میندو هم زما د روښانه راتلونکي خوبونه لیدل او د
اخترانو په تمه هره ورځ د اختر په خبر وه.

بهرني مې په اوږه لاس کېښود، سترگې مې وغړولې، په مخامخ
لگېدلي سپینه تخته یې څو کرښې لیکلې وې او د کلیوالي سیمو څو
انځورونه یې کښلي وو، لاس مې یې ټینگ کړ او بیا یې په هیجاني انداز
راته وویل

بس همدومره، رښتیا دې وویل، له تا مننه، تا را وښودل چې ستاسې
وړکتونونه څومره غني، لوی، ښکلي او مهربانه او زموږ څومره کوچني،
تنگ او د ښکلو زندانونو په خبر دي.

۲۰۱۵ د سپتمبر ۱۲مه

کاذب غرور

د کمزورو وزرونو خاوند ته یې وویل: ته په هوا کې تر ټولو الوتونکو د اوچت الوت حقدار یې، هېڅوک هم حق نه لري چې تر تالور پرواز وکړي. هر وخت چې څوک درنه اوچت شول؛ وژل یې درته روا دي.

وزر ماتې ته یې وویل: هېڅ اندېښنه مه کوه، ستا مات وزر ستا شان او دبدبه هېڅکله نه شي کمولی، د درد زغمل ستا له شان او پرتم سره نه ښايي، د وزر جوړېدو صبر ستا غرور ماتوي، که خپل مات وزر دې په بېخ کې له ځانه پرې کړې، بیا به هم د الوتونکو پاچا وې.

ښکاري ته یې وویل: صاحبه! ستا د غېشو ځلا او د لیندۍ زور د لمر روښنایي او د بادونو لوری او مسیر بدلوي، ستا حق دی چې ددې ځنگل ټول الوتونکي له خپل ذوق سره سم په پوره درناوي ښکار کړې او په کبابونو یې خپل مهربانه روح تازه کړې.

دا کیسه تر اوسه هم په دې ځنگلي بڼې کې روانه ده، دلته هر چاته خپل سیوری د خپل قد و قامت څو چنده ښکاري او د وجدان زهرجن فصل یې د کاذب غرور او ځان غوښتنې له تروو اوبو خړوبېږي.

۲۰۱۵ د اکتوبر ۱۲مه

تږې سترگې

راته ويې ويل:

د فکر مرغه دې ازاد پرېږده، پرېږده چې په ازاده هوا کې خپل وچ شوي وزرونه وغوړوي، خپلې زرینې او طلايي بڼې د لمر په ځلا کې نورو ته څرگندې کړي، خوشاته يې په خپلو لاسونو کې قيچي، تور دامونه او گڼې لومې نيولې وې.

ماته يې ويل

د انگړ دروازه دې خلاصه پرېږده، پرېږده چې دا بندي گلونه دې تازه هوا حس کړي، لارويان حيران کړي، وږمې يې په ټوله کوڅه کې خورې شي او ژبې يې په صفتونو پيل وکړي، خو خپل گلدانونه يې په تتو بڼيښي پوښونو کې ايسار کړي وو او د کور د انگړ له پاسه يې وسپنيز چتر اېښی و.

پاس اسمان ته مې وکتل، سترگې مې د لمر له رڼا ډکې کړې، ارام شوم، لکه د دښتې جل وهلی چې د يخو اوبو په چينه ور پرېوځي، غوښتل مې سترگې ورسره مخامخ کړم، تږې سترگې يې ټيټې کړم او اغوستی نقاب يې وسوځوم، خو هغه تېښی و او پلونه يې په وينو سره وو.

۲۰۱۵ د سپټمبر ۱۴مه

د واکمن تصویر

د ښار په ګڼه ګوڼه کې لیکه موټر ولاړ وو. یوه کوچني ماشوم د هېواد د خو لسیزو واکمنانو د لویو او کوچنیو رنګارنګ انځورو ګېډۍ په غېږ کې نیولې وه، دوې یې مخ بې رنګه کړې و، په نوبت سره د هر موټر څنګ ته ور نږدې کېده او بندو ښښو ته یې تصویرونه نیول.

ټولو به لومړی انځورونو او بیا ماشوم ته بد بد وکتل، ماشوم به هم خپل انځورونه له سترګو تېر کړل، ناهیلۍ به شو او بیا به یې بل موټر ته لاس اوږد کړ.

د څنګ موټر نه یوه عینکي ځوان چې کاغذونه او عریضې په ګونډو اېښې وې، د موټر ښښه ښکته کړه، ماشوم یې په اشاره د ځان خواته را وغوښت.

د ماشوم په سپره تندي کې خوښي وځلېده، ځوان د عکسونو بڼډل د زړه له پاسه چاڼ کړ، د هېواد اوسنی واکمن تر ټولو لوی عکس یې په کې پیدا کړ، ماشوم ته یې له ښودلو پیسو یو څو زیاتې ورکړې، ماشوم په منډه روان شو.

ځوان لومړۍ په غېږ کې اېښو پاڼو ته وکتل، په يوه پاڼه يې څو
لاسليکونه له سترگو تېر کړل او بيا يې د واکمن تصوير په خپل ټول زور
ومروړه، څپرې يې کړې او ټوټې يې له ښېښې لاندې وغورځېدلې.
موټرو حرکت وکړ، د خاورو او ګرد يوې کمزورې څپې د څپرې شوي
تصوير ټوټې په پلې لاره خورې ورکړې کړې او د لارويانو په پښو کې
ورکې شوې.

۲۰۱۵، د اکتوبر ۲۲مه

زرین خپرکي

ته په زرو خپرو او زرو بنهوراڅرگنده شوې، د زمان هرې شپې دې د
بنکلا په رنگین کتاب کې د نازونو او کرشمو لښکونه زرین خپرکي
پرانېستل، خوزه زر سترگې نه وم، د هر رنگ او بنکلا مریدي مې نه وه
کړې.

زما سترگو د زمان په دې پرانستي کتاب کې یوازې یوه خوږه ژبه او یو
ابدي بنایست لوستی و.

زه او سترگې مې لا د یو بل په واک کې وو، زما سترگې له اوبنکو او بې
ساري درد ډکې وې، خو وخت لا تر اوسه ورته د بدلېدو د هنر خپرکي نه و
پرانېستی او د خپل لید دایره ورته بڼه څرگنده وه.

۲۰۱۵، د اکتوبر ۲مه

سوله او ماشوم

د پاچا ځانگړی استازی د خپلو وسله والو ساتونکو په دایره کې یوه کلیوال ښوونځي ته ورغی، په ښوونځي کې ورته ځانگړې تیاري نیول شوې وه، ماشومانو له خپلو باغونو د تازه گلانو راوړې گېډې وړ وړاندې کولې او د هغه هر کلی یې کاوه.

استازی له سلام او نمایشی روغبړ وروسته د ښوونځي په دهلېز کې اېښي دریغ ته ورغی، په دېوالونو د سولې په اړه د ماشومانو په نازکو گوتو لیکلې پردې او کاغذي ټوټې را ځوړندې وې، په ځیر ځیر یې ورته وکتل او خبرې یې پیل کړې.

مور ټول سولې ته اړتیا لرو، سوله ژوند دی، ښکلا ده، ساه ده، زموږ د معظم پاچا هیله ده، د ژوند یو بل نوم دی او... خبرې یې اوږدې شوې، ښوونکو ورته سروڼه خوځول، خوله لومړۍ څوکی ورته یو وچ کلک او د ځلانده سترگو خاوند زده کوونکی اوچت شو، د هغه خبرې یې پرې کړې. ښاغلیه! په دې خبرو خوزه ډېر مخکې پوهېدم، مور مې په غېږ او زانگو کې راته کړې وې، ته چې د کومې سولې خبرې کوي، هغې له ډېر پخوانه زموږ په زړونو کې د یوې اغلې مېلمنې په توگه ژوند درلود.

خو جگړه لا پاتې ده، جگړه لا هم ستاسې په خبر ښاغلو ته ښکلی
ښکاري، مینه ورسره لري، په یوازیتوب او خیالونو کې یې پالي، مننه
یې کوي چې دوی ته یې مقام او ستر نوم ورکړی. سوداګري پرې کوي،
شپه له جگړې او ورځ له سولې سره تېروي.

ماته ښکاري چې ستا او ستا د شاهي ملګرو ذهن او زړه اوس هم په جگړه
پايي، سوله مو د یوې بې وزلې سوالګرې په خبر رټلې، ستاسې دنگې
مانۍ، جاه و جلال، سپین رنگونه، نرم لاسونه او شاهانه لباسونه د همدې
جگړې له لمبور او تلي.

تاسې ددې جگړې اور خپله بل ساتلی، نور په کې سوځي، خو تاسې یې
په رڼا کې وړاندې ځی، خپل لوری او منزل لټوی، خپل نازولي ماشومان
او میندې ورنه لرې تښتوی، خو موږ په کې هره شپبه سوځو.
هغوی چې ستاسې د لارې خنډ ګرځي، باید په همدې اور کې وسوځي،
ستاسې له مخې چپ شي، چې هسې نه یوه ورځ ستاسې په څېر د یوه
ښکلي او ارام ژوند خوند وڅکي، ستاسې په خبر شاهانه ژوند پیدا کړي
، ځانته دنگه مانۍ جوړه کړي او له جگړې یې زړه تور شي.
تاسې لا تر اوسه له خپل ځان سره سوله نه ده کړې، تاسې لا د خپل ذهن د
جگړې دوزخي اور نه دی مړ کړی، د نورو مرګونی درد مو خپل نه دی
ګڼلی، دا خاوره مو د مغروره پلونو پر ځای په تندي او شونډو نه ده
ښکلې کړې، نو څنگه به سوله خپل پاسته لاسونه ستاسې د غاړې امپل
کړي؟

ستاسې مانيو ته چې هر سهار د رنگارنگ او تازه گلونو گېډۍ درځي، هغه دلته زموږ پلرونه په خپلو اوبښکو او خولو... ماشوم غوښتل خپلې خبرې په لوړ غږ نورې هم وغځوي خو ماشوم ته د "بې ادبه!" او "سپين سترگيه!" نارو زور واخيست.

د پاچا استازي په خپل تندي روانې خولې پاکولې، ځينې ښوونکي د بښنې په دود ورته لاس په نامه وو، خو ماشوم هسکه غاړه نيولې وه او د پاچا د استازي له مړو سترگو يې عجيبه خوند اخيست.

۲۰۱۵ د اکتوبر ۲۱مه

شکایت

اوبنکې د مات اوځورېدلي زړه ژبه وي، په دې ژبه پوهېدل تورو او لفظونو ته اړتيا نه لري. هغوی چې وينس زړه او وجدان لري، په پټو سترگو يې هم لوستلی شي، خو که زړه ماتی او ځورېدلی انسان د خپلو اوبنکو په کنگل پخه ډډه ولگوي؛ نوخپله هم په دې رڼه سمندر کې دوېږي.

د اوبنکو دا گران بيه مرغلرې بايد د فکر او هوډ په کلک تار کې وپييل شي. يوازې د نورو خواخوږي خپلول بریا نه ده، بریا په دې کې ده چې له دې نازک تاره ځنځير جوړ شي، ظالم او اوبنکي بهوونکی پرې کلک وتړل شي.

هغوی چې له ژونده د پېړيو تجربې لري، ټول په دې پوهېدلي چې غوره او خوندور کباب د سکروټو له پاسه د خپلو اوبنکو په څاڅکو پخېږي او پرلپسې اوبنکې يې د وریت والي سبب گرځي.

۲۰۱۵ د اکتوبر ۳مه

هيله

پوليسو د ژمي په يوه سارو ماښام دوه كسه د كوم جرم په تور په خپله
خو متره اوږده نظارت خونه كې واچول او دروازه يې پسې بنده كړه.

شپه سخته سړه او تپه تياره وه، دواړه تورن ښه پوهېدل چې بې گناه
دي، خو له نظارت خونې يې د وتلو كومه لاره هم نشته.

يو ناهيلي شو، دور ته يې ډډه ووهله، خو بل ټوله شپه په اوږده نظارت
خونه كې د كوم سوري او سوړې موندلو په لټه قدم وهلو.

هر اواز ته به خك و او هرې چولې ته به يې په دې هيله كتل چې كه د يخ
نه د بېچ كېدو او تېښتې كومه لاره پيدا كړي.

سهار چې د پوليسو امر دروازه پرانېسته، يوه بندي له ډېرو سړو ساه
وركړې وه او دور ته څخه پڅ پروت و، خو هغه چې ټوله شپه يې د خلاصون
هڅه كوله، وينه يې گرمه وه او تر اوسه يې هم د ژوند او خلاصون په هيله
قدمونه وهل.

د لمر له راختلو سره يو ژوندي سړی او بل مړی له نظارت خونې ويستل
شول، د ژوندي كس په ليدو د پوليسو لاسونه لږ زېدل او په يخ كې خولې
پرې را ماتې وې.

۲۰۱۵ د نومبر ۲مه

توپیری تفکر

د ژوند له هرې پېښې او شېبې سره عادي یا هم یو رنگ چلند او په اړه یې یو ډول فکر کول زموږ ژوند ته بدلون نه شي ورکولی، د مازدیگر د لمر لوېدو شېبه هېڅکله د سهار د لمر راختلو زړینې شېبې ته نه ده ورته. په بازار کې له خپل یوه سپین ږيري دوست سره مخامخ کېدل زموږ د یوه ځوان ملګري سره د مخامخ کېدو او خبرو اترو په څېر نه دي.

د هر څه په اړه توپیری تفکر موږ خپل ژوند او نړۍ ته زیات نږدې کوي او پوهه راکوي. د ترکانۍ (نجاری) په بازار د تېرېدو پرمهال باید د کپکۍ جوړونکي او تابوت جوړونکي له هغې څخه زموږ لیدنه او اخیستنه عادي او یو ډول نه وي.

د ښکلو مانیو لپاره د مرمر ډبرو د فابریکې تر څنګ د شناخته جوړونکي او کتیبه لیکونکي هغې د کاروبار او پیسو ګټلو وسیلې دي. هغوی خپل کسب ته په یوه سترګه ګوري، خو موږ باید خپله دویمه سترګه هم فعاله کړو او پر خپلو ټولو حواسو او احساس ورته ځیر شو.

چاپیریال او ټولنه د ژوند د زده کړې لپاره پرانېستی کتاب دی، لوستل یې ژوندی حس او وینس فکر غواړي، د لویو انسانانو د بریا راز او پیغام په همدې کې نغښتی دی.

۲۰۱۵ د اپرېل ۱۷مه

توپرونه

د اختر درېمه ورځ وه، دوه ستري ستومانه او په گردونو لړلي کوچيان له لارې را وگرځېدل، په شنه سهار يې په تنديو د ستړيا خولې راماتې وې.

د نږدې يوه پوريز او ساده کور دروازه يې ور ټک ټک کړه، چای او ډوډۍ يې ترې وغوښتل، خو دروازې ته راغلي کس په بې پروايۍ بهانه ورته وکړه او منفي ځواب يې ورکړ.

ما ليدل چې له همدې کور نه هوا ته د گرم تناره لوگي اوچتېدل او د خوندورو خوړو او پخې ډوډۍ بوی دواړو وړو لارويانو ته د کور اصلي کيسه کوله.

له دروازې ناهيلي ولاړل، د يوه بل نږدې ښکلي او نسبتاً مجلل کور دروازه يې ور ټک ټک کړه، شېبه وروسته ورته يوه کس د دېوال سيوري ته دسترخوان هوار کړ، چای، ډوډۍ او مېوه يې ورته کېښوده.

د ستړو لارويانو په تندي کې مې عجيبه رڼا او خوښي وليده، د ارام ساه يې واخيسته، دواړه کورونه يې په بيا بيا له سترگو تېرول او له هرې مړۍ سره يې کوربه او د هغه دروازې ته د خوښۍ او مننې په انداز کتل.

د ژوند بېلابېلې کچې او تفاوتونه بې څه نه نه وي، شتمني او بېوزلي
زموږ له زړه او نيت سره تړلې، ځينې ټول عمر زيار و زحمت وباسي، خو
ژوند يې بدلون نه کوي، ژوند ترې روان وي، ځينې بيا آرام او بې زحمته
عمر تېروي، خو ژوند ورپسې خپله روان وي.

هلته پوه شوم چې دا هنر يوازې په زيار او کوبښن کې نه دی، د ژوند
ډېرې خوښۍ د انسان په اراده، اخلاص او نورو ته د ورکړې په صفت کې
نغښتې چې موږ پرې نه پوهېږو، خو بدله يې لس چنده او سل چنده تر
لاسه کوو.

۱۳۹۴ د اختر ۴مه

خبرې

ښوونکي مې لاس په لاس کې ټينګ کړ او راته وويل :

ځينې خبرې د شاتو په څېر خوږې وي، اوږه يې، خو په خوږلت يې دومره ځان مه روږدی کوه چې يوه ورځ يې وانه ورې، نو غوږونه دې له نورو ترخو خبرو سره د نا اشنايۍ له امله په درد شي.

داسې خبرې هم شته چې د زهرو په څېر او حتی له زهرو ترخې وي، اوږه يې، خو هماغه شېبه يې له زړه داسې وباسه لکه هېڅ دې چې اورېدلې نه وي، دا تريخوالی ستا زړه او روح ته رېښې کوي او د وخت په تېرېدو دې له ځانه هم پردی کوي.

هغوی چې تاته يې ترخه خبره کړې، يو وخت يې درته په زرگونو خوږې خبرې هم کړې، څه وشول که نن يې بې ارادې يو څه له خولې راووتل او تا له ځانه دومره پردی کړ لکه هېڅ يې چې نه پېژنې.

ته پوه شه چې هغه په زړه کې د پښېمانۍ په سرو سکروټو اوږي را اوږي، خو هغه جرئت يې لا هم ندې موندلی چې تاته د بښنې لپاره راشي. ډاډمن اوسه چې دا شېبه يوه ورځ حتما را تلونکې ده.

۲۰۱۵ د نومبر ۲۲مه

تاریخی پانه

د کلونو پخوا خبره ده، غور نیکه مې د مرگ او ژوند په کشمکش کې را
گیر و، خو تر وروستیو سلگو وړاندې یې زما نیکه ته یو لیک ورکړ او
ورته وویل: زویه! په دې پانه کې زما د ټولو دښمنانو نومونه لیکلي دي.
که غواړې چې ارام ژوند وکړې؛ نو یو په بل پسې یې له منځه یوسه.

نیکه مې لیک له ځان سره ساتلی و، کله چې هغه هم په جگړه کې د
لگېدلي تپ له امله یوه شپه د ژوند پر وروستی پوله ولاړ و؛ لیک یې را
واخیست، خو نور نومونه یې هم په کې زیات کړل او لیک یې زما پلار ته
په چوپه خوله او لږ بډلو لاسونو تسلیم کړ.

اوس هغه لیک زما له پلار سره دی او زه یې گورم چې هره شپه ناوخته
خپلې عینکې را اخلي او نوې کرښې په کې زیاتوي. زه پوهېږم چې نن یا
سبا به دغه لیک له خپل وصیت سره ماته راکوي.

اوس نوزه له عجیبه ذهني جگړې سره مخ یم، ځکه زما تصمیم عجیبه
او بل ډول دی، ما پرېکړه کړې چې دغه تاریخي پانه له یوې مخې سپینه
کړم او خپل زوی ته په کې د انسان په نوم د مینې ښکلی شعر ولیکم.

۲۰۱۴ د سپمبر ۳۰ مه

شاهانه تاج

په کوټه کې لگېدلې ډېوه، اوبنکې، اسويلي او سلگۍ.
مین فکر کاوه چې همدا ژوند دی او مینه به یوه شپه خامخا ددې کوټې
ور ورټکوي، خو بهر د پنځلسم سپوږمۍ وړانگو، ځلېدونکو ستورو او
په دره کې خپاره شپني شور ورته د طبیعت د راز او نیاز په زرو ژبو نارې
وهلې چې وه گرانه !

را ووځه، ژوند هلته نه، دلته دی، د مینې لاره ستا د کوټې له مخې نه،
بلکې ددې غرونو او ځنگلونو له منځه تېره شوې او د سهار له لمرڅرک
سره پای ته رسېږي، مینه په تاپسې نه درځي، ته به په مینه پسې ځې.
مینه سوالگره نه ده چې ستا د کوټې بنده دروازه ټک ټک کړي، دهغې
په سینو لاسونو کې هغه شاهانه تاج دی چې ستا لپاره یې له ځان سره
راوړی.

۲۰۱۵ د دسمبر ۵مه

سل کلن بوډا او دوې ورځې

سل کلن بوډا په ټول ژوند کې دوه ځله ښار ته راغلی و، لومړی ځل دېرش کلن زلمی و، ښار ته په را رسېدو سره یې ولیدل چې ټول ښار تورو جنډو او د ویر سندرې په سراخیستی، ټول ښاریان د پاچا تصویرونه له ځان سره وړي او په چیغو ژاړي.

وروسته خبر شو چې نن د هېواد محبوب پاچا مړ شوی، ټول خلک پرې خپه دي، په فضا کې د غم ساندې او سندرې خورې دي، هره خوا ویر او ماتم دی، ټول په دې هڅه کې دي که دهغه په تابوت یې د گلونو د یوې گډې اېښودلو ویاړ په نصیب شي. ددغه دېرش کلن کلیوال زلمی له سترگو هم ناخپه او ښکته وڅڅېده.

دویم ځل یې تازه په سل کلنۍ پښه اېښې وه، ښار ته په را رسېدو بیا هم تصادفا له عجیبه پېښې سره مخ شو، ټول خلک په خوښیو او مېلو سر وو، یوازې شاهي سرتېرو په خپلو خبرو کې د غم او خپګان څرګندولو مصنوعی هڅه کوله.

ځوان کړوسي يې په لوړ غږ په غوږ کې ورته وويل چې پاچا مړ دی، خو په مرگ يې ټول خوشحاله دي او د هېچا په لاس کې هم د گلونو گېډۍ او د وير جنډې نه ښکاري. بوډا وليدل چې د ټولو په شونډو د اختر د ورځې په څېر موسکا خوره ده. په سختۍ يې بې غاښو وړۍ د خندا په دود را څرگندې شوې.

په ښار کې د پخواني پاچا د مړينې ورځ او ستر ماتم يواځې همدې بوډا ته ښه په ياد و، په دې راز او ددې دوو ورځو او دوو پېښو په توپير يوازې همدا په کلي کې لوی شوی او زوړ شوی بوډا پوهېده چې د پاچا او ولس اړيکه څومره سخته او مهمه وي او دا دوي ورځې ولې يوله بل دومره توپير لري!

۲۰۱۵ د دسمبر ۱۲مه

اووه ورځې، اووه فريادونه

لومړۍ ورځ - لومړۍ فرياد - پنجشنبه

لمر راوخوت، زرینې وړانګې یې د ګاډي له کړکیو راپربوتې، زه په لاره روان یم، سترګې مې برېښي، یو خواته مې غږ او بل خوا مې مست روان سیند دی، د لمر وړانګې په دواړو لګېږي خو هم د سیند له زرینو څپو او هم د غرونو له ښېښې کمرونو بېرته انعکاس کوي او زما په سترگو لګي.

بس شېبه په شېبه همدا راته وایي چې د نړۍ په یوه لرې کونج کې چې اوس یو څوک له خوبه راویښ شي او د لمر وړانګې دا پیغام ورکړي چې ګران یې په ډېر لرې سفر روان دی؛ نو څه به کوي؟ ایا د دې ټولو سزا ستا په غاړه نه ده؟ زه هم مخامخ لارې ته وګورم او له ځان سره یوازې "هو" ووايم.

دویمه ورځ - دویم فرياد - جمعه

له مودو وروسته د کور دروازې ته لنډ شوی یم، په ذهن کې مې بېلابېل سوچونه د ماشومانو غوندې په تریکو زخغلي راخغلي، کله وایم موره څوک خبر وي، څوک به زېری ورباندې کوي؟ څه به وایي؟ په کوم ځای به مې ښکل کړي له ډېرې غوسې نه خو به په مخ خپېړه نه راکوي؟

په شونډو مې موسکا خوره شي، پښه نیولی شم او زړه نازړه دروازي شرنگولو ته لاس کړم خو ناڅاپه مې یو څوک رایاد شو، ډېره لرې یوازې ناسته ده، د ماشومې غوندې یې سترګې له اوښکو ډکې او سرې دي، راپسې خپه ده او له ډېره خپګانه غوسې اخیستې، په زړه کې پټه پټه راپسې ژاړي، لاسونه مې

مړاوي او پښې مې سستې شي، ځای پر ځای ودرېږم او د دروازې مخکې راته
ستا مړاوي خبره وځاندي.

درېږمه ورځ - درېم فرياد - شنبه

د کور په حجره کې ویده یم، سهار وختي یو ځل بیا لمر راختلې، کړکیو ته
نږدې په ولاړ و ونو کې مرغان چغېږي، د کور شا ته مو د ښوونځي د ماشومانو
شور ماشور دی او په شور زوږ سره په مستې-مستې د ښوونځي په لور روان
دی.

راته یاد شي چې زه هم یو وخت همدا سې څوک وم او په دې ډله کې به مې
منډې وهلې، خو هر څه پای ته رسېدلې، ډېر داسې ماشومان منډې وهي چې
زما د ماشومتوب په وخت کې نه و؛ خو اوس هغوی روان دي او زه ویده یم،
دروازه تکهېږي، وړوکي ورېږونه مې نارې وهي....

کا کا... کا کا پاڅه لمر راختلې!

زه هم پاڅم، سترگې وموښم، خپل لیدلی خوب بیا سترگو ته راولم، ته پرېشانه
ناسته وې، زما په اړه سوچونه کوي او دوه ماشومان دې مزاحمت کوي، خو ته نه
پوهېږې چې ما ته غوسه شې او که هغوی ته؟ زه هم پاڅم ته له خوبونو راووځې
او ټوله کوټه ستا انځورونه ونيیسي. ستا د مړاوي خبرې او خپه زړه دردونه
ټوله کوټه د فرياد او خواږه درد په رنگونو وپوښي.

څلورمه ورځ - څلورم فرياد - يکشنبه

مازديگر دی، د سيند په غاړه له خپلو ملگرو سره ناست يم، هغوی ټول راته خبرې کوي، شعرونه وايي او د فطرت د بنسټونو سردي، خوزه په چمن کې مړاوی ناست يم، پنبې مې غځولې او سيند ته يوه يوه شگه غورځوم، په روانو اوبو کې کړۍ جوړوي، وړاندې ځی او ورکېږي.

کله کله کبان هم په دغه دایرو کې را ایسار شي او په ورغورځېدلي کاني پسې لامبو وهي. زرمې پام شي چې زموږ د ژوند نړۍ یو څپاند سمندر ته ورته ده.

زه هم یو کب يم او د یوه سپېڅلي زړه نه په را اوچتو شویو زرينو څپو کې نغښتی يم، داسې څپې چې له ما سره روانې دي او ما له تگرونو او گردابونو ساتي، همدا څپې په اوبو کې هم ستا د بنسټ او زړه وېرې خوروي او ما د دې لپاره هڅوي، چې یوازې ستا لپاره په مینه او ویاړ سره ژوند وکړم.

پنځمه ورځ - پنځم فرياد - دوشنبه

ماښام دی، په یوه اوچته برنډه یوازې په لمانځه ولاړ يم، هرځل ناکامه هڅه کوم چې ټول حواس، زړه او روح مې د هغو له حقیقي مالک سره ملگري کړم، خو بیا گنې اندیښنې او یادونه رامنځ کې شي، زړه او روح مې له دغه سترې او لا یزاله هستۍ بل خوا وږي، خو یو څه تل راسره وي او بل خوا ته مې نه شي وړلای.

فکر کوم چې ډېر لرې د یوه سپېڅلي، دردېدلي مات خو روښانه او خواږه زړه ساتنه را دغاړې ده، پروردگار ته خپل ټول عجز او زاري وړاندې کړم، د دې توان او حوصله ورنه وغواړم چې په خپل دغه مسولیت کې مې کامیاب لره، خو ورسره په هره سجده کې دا شکرونه هم ادا کوم چې په یوه داسې پاک کور کې دې ځای راکړ، په کې اباد دې کړم او دې حد ته دې را ورسولم چې اوس مې

پردی نه گنبي، په درد کې راسره دردېږي او خندا کې راسره خوښ او په خندا وي.
بس په همدې توگه د ماښام لمونځ رانه د نورو معمولي وختونو څخه اوږدېږي.

شپږمه ورځ - شپږم فرياد - سه شنبه

له خپلې مورجانې سره ناست يم، دواړه د تېرو وختونو کيسې کوو، خو مور
مې راته د ماشومتوب خبرې کوي، کله کله راته خاندې، شېبه وروسته زموږ
خنداگانې زما وريندار گانې اوري، په خوښۍ زموږ خواته راځي، تر څنگ مو
کېني او ټول د هغې په خوا کېږي.

په همدې وخت کې زه ورنه د ځان خلاصولو هڅه کوم، له جيب نه ميايل را
وباسم، روښانه يې کړم، خو بيا شبکې کار نه کوي، خپه نه لري، وړوکې وراره
مې راته وايي:

کاکاجانه! طالبانو زموږ شبکې بندې کړې، زما پلار جان هم زنگ نه شي را
وهلی، زه لاس اوچت کړم، له ټيو ټيو سره د صفحې په مخ ليک راځي زړي يې
پرانېزم، ستا ليک وي، په مينه او تلو سه يې وگورم خو زړه مې ودرېږي.

تا راته د خپل درد خبرې کړي، زړه دې يوه نوي ازمون ته پرېشانه وي، خو زه
پوهېږم چې بريا به بيا هم ستا په برخه وي، زه پرېشانه شم، هغوی يو بل ته
وگوري او بيا يې زما حالت په تعجب کې واچوي.

زه پوهېږم چې يو چا ته څومره اړيم او هغې هم په ټوله نړۍ کې له هر چا وړاندې
خپل فرياد ما ته کړی زړه سترگو را را روانه اوښکه پاکه کړم، خو دا کار مې د
درد پټولو يوه ناکامه هڅه وي.

اوومه ورځ - اوم فرياد - چهار شنبه

بيا هم د مخه ښې شېبې دي، زړه مې درد نيولی، بيا د خپلې مور مخکې
ولاړيم، لاس يې ښکلوم او په يوه سفر روانېږم، دا شېبه له ما نه تاسې ښه

انځورولی شی، په تاسې ټولو به کله کله په خپل ژوند کې داسې شېبه راغلي وي چې د خپلې مورجانې مخکې ولاړ وي او مخه ښه ترې غواړي.

زه خپلې اوبښکې پاکې کړم، د مور لاسونه ښکل کړم، خو په سترگو او زړه کې مې یوه نوې خوښې څرکونه وهي، پوهېږم چې دغه ټول دردونه ستا یادونه راڅخه اخلي، زه په درد کې روان یم خو د خوښۍ په لور ځم، پوهېږم چې ته مې ډېر په بې صبرۍ انتظار کوي؛ نو ځکه خومې قدمونه گرندې شي، هوا ته وگورم او ستا پاک زړه ښکل کړم، زر راته څرگنده شي چې د دوو سپېڅلو زړونو تر منځ یم او دوو انسانانو د دعاگانو په وژرونو کې نغښتی.

واه! دادي را ورسېدم، اوس نو تر ټولو سخته او دردونکې شېبه ده، ځکه چې له تاسره مخامخ کېږم، رانه خپه یې او زه دې د پخلا کولو الفاظ گورم، دا شېبه څومره رنگینه ده، کله کله وایم چې هسې نه دا هم زما د ژوند د ځینو نورو شېبو غوندې ستا یاد او یو زرین نه هېرېدونکی خوب وي.

۲۰۱۲ سپټمبر ۲۰ مه

مننه او کور وداني

د افغانستان ملي تحريک د هېواد پال او فرهنگپال شخصيت
بناغلي (حاجي عبدالقيوم پردېس) څخه د زړه له تله مننه کوي
چې د دې اثر چاپ ته يې اوږه ورکړه. ملي تحريک وياړي چې د
علمي اثارو د چاپ لړۍ يې پيل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ
له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هيله کوو چې په
خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې
وغځوي.

يو ځل بيا ددې اثر له ليکوال او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه
کوو چې ددې اثر د ليکلو او چاپولو جوگه شول.

په فرهنگي مينه

د افغانستان ملي تحريک

د افغانستان ملي تحريک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۵۸

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library